

UZASADNIENIE

I. Wstęp

Ustawa o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2004 r. Nr 173, poz. 1807, z późn. zm.) (dalej „ustawa o SDG”) jest trzecią z kolei ustawą – po ustawie o działalności gospodarczej z 1988 r. (Dz. U. z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z późn. zm.) i ustawie – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. z 1999 r. Nr 101, poz. 1178, z późn. zm.), która pretenduje do miana konstytucji dla przedsiębiorców. Ustawa została uchwalona w 2004 r., a w jej nazwie odwołującej się do swobody prowadzenia działalności zawarte zostało podkreślenie kierunku zmian jakie przyjęto w stosunku do przedsiębiorców. Obecnie, w trzecim roku funkcjonowania ustawy, przyszedł czas na dokonanie oceny i weryfikację jej postanowień z punktu widzenia znoszenia ograniczeń z jakimi wciąż jeszcze spotyka się przedsiębiorca w swej działalności.

Nowelizacja ustawy opiera się na założeniach dalszego poszerzenia zakresu swobody podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej przez przedsiębiorców, liberalizacji wymagań nakładanych na nich w związku z tą działalnością oraz dostosowania tych wymagań do realiów życia gospodarczego. Założenia te powinny być osiągnięte przez deregulację, czyli oczyszczenie ustaw z przepisów ograniczających swobodę działalności oraz przez stworzenie poprawnej regulacji odzwierciedlającej rzeczywiste potrzeby obrotu gospodarczego.

Nowelizacja wprowadza nowy podział na przedsiębiorców podlegających wpisowi do ewidencji przedsiębiorców prowadzonej przez urzędy skarbowe (w miejsce dotychczasowej ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez gminy) oraz rejestr przedsiębiorców prowadzony przez sądy rejestrowe. Do ewidencji przedsiębiorców mają być wpisywane osoby fizyczne, a do rejestru przedsiębiorców – obok podmiotów dotychczas tam rejestrowanych – także osoby fizyczne, których przychody netto w każdym z

dwóch ostatnich lat obrotowych osiągnęły wartość co najmniej 800 tys. euro, powodującą obowiązek prowadzenia ksiąg rachunkowych.

Wychodząc naprzeciw uzasadnionym oczekiwaniom przedsiębiorców ustawa dopuszcza do sprawdzonej już procedury uzyskiwania przez podatników i inne osoby interpretacji w sprawie daniny publicznej, także interpretację w sprawie składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne. Szczegółowe rozwiązania zostały zamieszczone w przepisach nowelizacyjnych do ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 137, poz. 887, z późn. zm.) i w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135, z późn. zm.).

W ramach porządkowania prawnej regulacji działalności przedsiębiorców ustawa wprowadza ściślejsze, dostosowane do prawa Unii Europejskiej, zasady podejmowania działalności gospodarczej przez osoby zagraniczne, w tym obywateli państw obcych i członków ich rodzin, oraz przepisy dotyczące obowiązków informacyjnych przedsiębiorcy w związku z wprowadzaniem przez niego na obszar Polski towarów pochodzących z zagranicy.

Nowelizacja wprowadza możliwość zawieszenia działalności gospodarczej przez przedsiębiorców, którzy wybrali opodatkowanie w formie karty podatkowej, niezatrudniających pracowników, na czas oznaczony bądź nieoznaczony, nie dłuższy niż 10 miesięcy. W okresie zawieszenia przedsiębiorca nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym.

Nowelizacja określa zadania Centralnej Informacji o Działalności Gospodarczej (CIDG) w zakresie tworzenia zbioru danych, ujawniania i udostępniania tych danych, informowania o ich treści oraz przekazywania określonym organom. Przepisy nowelizacyjne określają zakres danych udostępnianych przez CIDG, na który składają się dane pochodzące ze zgłoszeń przedsiębiorców oraz dane pochodzące od właściwych urzędów i instytucji, a także regulują sposób przekazywania tych danych do CIDG. Przepisy te regulują też podział kompetencji między organami ewidencyjnymi a CIDG w zakresie ujawniania informacji o przedsiębiorcach oraz wydawania odpisów, wyciągów lub zaświadczeń z ewidencji.

Nowelizacja ogranicza dowolność w prawnej regulacji zezwoleń przez wprowadzenie do ustawy zasad określających udzielanie zezwoleń, analogicznie jak ma to miejsce w przypadku koncesji i wpisu do rejestru działalności regulowanej i przyznanie tym zasadom pierwszeństwa przed regulacjami dotyczącymi zezwoleń, zawartymi w przepisach szczegółowych. Nowelizacja dokonuje zasadniczego uściślenia i skonkretyzowania przepisów o kontroli działalności przedsiębiorcy. Wprowadza się ustawowe ograniczenie celu kontroli, którym jest sprawdzenie, czy przedsiębiorcy wywiązują się ze swoich obowiązków wynikających z przepisów prawa, oraz wprowadza się zasadę, że kontrola nie powinna naruszać normalnego funkcjonowania przedsiębiorstwa kontrolowanego przedsiębiorcy.

Nowelizacja uściśla:

- zasady ingerencji właściwych organów w sytuacji zagrożenia życia lub zdrowia, niebezpieczeństwa powstania szkody majątkowej w znacznych rozmiarach lub zagrożenia środowiska,
- formalne wymogi prowadzenia kontroli, które wywoływały dotychczas wiele wątpliwości, takie jak wystawienie właściwego upoważnienia, okazanie legitymacji, czy prowadzenie kontroli przez osoby niebędące pracownikami organu kontrolnego,
- wyjątki od zasady prowadzenia kontroli w obecności kontrolowanego,
- obowiązki kontrolowanego przedsiębiorcy w zakresie przechowywania dokumentacji pokontrolnej, w tym zwolnienie go z obowiązku prowadzenia książki kontroli,
- wyjątki od zasady nieprowadzenia więcej niż jednej kontroli w stosunku do przedsiębiorcy i zasady prowadzenia kontroli równoległych,
- wyjątki od zasady nieprzekraczania ustawowo ograniczonego czasu trwania kontroli, przy czym wprowadza się nowe, krótsze okresy prowadzenia czynności kontrolnych i ścisłe reguły obliczania tych okresów, a także zasady dopuszczalności przerwania kontroli. Przepisy nakładające ścisłe obowiązki po stronie organów kontrolnych opatrzone zostały sankcją w postaci uznania czynności kontrolnych za nieważne, w

przypadku gdy organ kontrolny przekroczył swe uprawnienia lub nie dopełnił obowiązków.

Nowelizacja obejmuje nie tylko ustawę o swobodzie działalności gospodarczej, ale także wiele innych ustaw kształtujących status prawny przedsiębiorców. Większość zmian ma na celu dostosowanie przepisów tych ustaw do zmian dokonanych w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej. Niektóre, jak ustawa o statystyce publicznej, a zwłaszcza ustawa o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników, płatników i przedsiębiorców (nowa nazwa), zwana w skrócie „ustawą o NIP”, przynosi całkowicie nowe rozwiązania, sygnalizowane jedynie w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej.

Nowelizacja ustawy o statystyce publicznej zachowuje rejestr podmiotów gospodarki narodowej, ale znosi w stosunku do przedsiębiorców obowiązek składania wniosków o rejestrację i posługiwanie się nadanym numerem REGON w stosunkach zewnętrznych. Urzędy statystyczne mogą pozyskiwać dane do rejestru z innych urzędowych zbiorów danych, w tym w szczególności z ewidencji przedsiębiorców, za pomocą platformy elektronicznej ePUAP zapewniającej wymianę informacji między organami administracji państwowej i samorządowej.

Nowelizacja ustawy o NIP obejmuje kompleksową regulację:

- zasad wpisu do ewidencji przedsiębiorców prowadzonej w systemie teleinformatycznym przez naczelników urzędów skarbowych. Jedną z tych zasad jest zasada „jednego okienka”, czyli złożenie wniosku o wpis do ewidencji z jednoczesnym zgłoszeniem identyfikacyjnym podatnika oraz możliwością jednoczesnego zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych, zgłoszenia płatnika składek na ubezpieczenia społeczne i rejestracji podatnika VAT czynnego. Inną zasadą jest zasada szybkości i prostoty postępowania, gdyż przedsiębiorca ma możliwość złożenia wniosku zarówno w sposób tradycyjny, bez potrzeby autoryzacji podpisu, jak i w sposób elektroniczny, a jego wniosek powinien być rozpatrzony odpowiednio w ciągu 5 lub 3 dni. Kolejną zasadą jest zasada koncentracji postępowania w urzędzie skarbowym, gdyż wydawana jest tylko

- jedna decyzja o nadaniu NIP i wpisie do ewidencji, chyba że przedsiębiorca dysponuje już numerem identyfikacji podatkowej,
- zasad jawności i udostępniania danych dotyczących przedsiębiorcy. Przyjęto zasadę jawności danych z wyjątkiem danych osobistych, takich jak numer PESEL czy adres zamieszkania, co do których wnioskodawca powinien wskazać interes prawny i otrzymuje te dane po wylegitymowaniu i odnotowaniu jego personaliów. Dalszymi zasadami jest zasada jawności materialnej, domniemanie prawdziwości danych wpisanych do ewidencji, zasada odpowiedzialności za wpis nieprawdziwych danych lub za niezgłoszenie danych podlegających wpisowi, a także zasada nieusuwalności danych z ewidencji,
  - zasad wykreślenia wpisu do ewidencji. Wykreślenie następuje na wniosek, a także z urzędu w przypadkach wskazanych w ustawie. Do takich przypadków należy wpisanie do rejestru przedsiębiorców osoby fizycznej po osiągnięciu przez nią przychodów, które uzasadniają powstanie obowiązku prowadzenia ksiąg rachunkowych,
  - zasad udostępniania i wymiany danych gromadzonych w ewidencji rozumianej jako system teleinformatyczny. Elektroniczna droga realizacji zadań publicznych, dla których niezbędne jest użycie danych gromadzonych w systemie elektronicznym, następuje w drodze wykorzystania platformy elektronicznej prowadzonej przez ministra właściwego do spraw informatyzacji.

II. Szczegółowy opis proponowanych zmian

1. Ustawa o swobodzie działalności gospodarczej

Art. 5

W pkt 2 lit. a wykreślono „mającą miejsce zamieszkania za granicą”, gdyż zgodnie z treścią tego zapisu obywatele państw Unii Europejskiej mieszkający w Polsce nie mogliby na podstawie art. 13 podejmować działalności w Polsce.

W pkt 6 i 7 wprowadzono definicje systemu teleinformatycznego i platformy elektronicznej. Są to pojęcia wykorzystywane w ramach regulacji CIDG (art. 45a-45f).

Art. 6

W ust. 2 dodano „lub jednostkę organizacyjną”, gdyż przepis dotyczy nie tylko podejmowania działalności, ale też jej wykonywania, a więc może odnosić się także do wydawania koncesji, zezwoleń i innych aktów reglamentacji działalności gospodarczej, nie tylko w stosunku do osób fizycznych, czy nawet prawnych, ale także w stosunku do jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej, np. spółek osobowych prawa handlowego. Wówczas przepis będzie aktualny w zakresie zakazu stawiania dodatkowych warunków nieprzewidzianych przepisami prawa.

Art. 8

Zmiana w ust. 2 jest związana z przekazaniem z Ministerstwa Gospodarki do Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości (PARP) zadania polegającego na gromadzeniu i udostępnianiu na stronie internetowej informacji o programach pomocowych skierowanych do przedsiębiorców. PARP jest instytucją, która ma zapewnić małemu i średniemu przedsiębiorcy dostęp do informacji, doradztwa i wsparcia inwestycyjnego. Dlatego celowe jest przekazanie Agencji prowadzenia bazy danych o programach pomocowych, co umożliwi udostępnianie przedsiębiorcy wielu potrzebnych informacji na jednej stronie internetowej.

Art. 10

Zmiana w ust. 1 dopuszcza, by przedsiębiorca mógł złożyć do właściwego organu wnioski o wydanie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia składki na ubezpieczenie społeczne lub zdrowotne w indywidualnej sprawie przedsiębiorcy. W przypadku ubezpieczeń społecznych i zdrowotnych chodzi także o uzyskanie interpretacji co do świadczeń przysługujących z tytułu tych ubezpieczeń. Celem tego

przepisu jest poszerzenie możliwości uzyskiwania wiążących interpretacji na obszar ubezpieczeń społecznych i zdrowotnych. Dotychczasowa praktyka wykazała, że przedsiębiorcy masowo korzystają z możliwości uzyskiwania wiążących interpretacji w sprawie danin publicznych, w tym zwłaszcza podatków, nie ma więc powodu, aby nie dopuścić do rozszerzenia tej procedury na obszar prawa, który powoduje także częste pytania i wątpliwości przedsiębiorców.

Art. 13

W ust. 1 wprowadza się zasadę równego traktowania z obywatelami polskimi osób zagranicznych z państw Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz osób zagranicznych z państw niebędących stronami umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, które mogą korzystać ze swobody przedsiębiorczości na podstawie umów zawartych przez te państwa ze Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi. Nowelizacja nie wprowadza merytorycznych zmian w tym zakresie w stosunku do dotychczasowej regulacji, ale doprecyzowuje istniejące zapisy.

Ust. 1a wyraża zasadę swobody świadczenia usług w ramach Unii Europejskiej, Europejskiego Obszaru Gospodarczego, a także w ramach umów bilateralnych między innymi państwami a Unią Europejską i jej państwami członkowskimi. Postanowienia tego przepisu są zgodne z art. 49 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.

Zmiana w ust. 2 dotyczy poszerzenia zakresu podmiotowego tego przepisu o osoby nie mające obywatelstwa żadnego państwa, czyli tzw. bezpaństwowców, gdyż jeżeli spełniają jeden z warunków określonych w pkt 1-3, to powinni mieć także możliwość podejmowania działalności gospodarczej na równych prawach z obywatelami polskimi. W pkt 1-3 wymieniono osoby, które posiadają różne formy zgody, zezwolenia, statusu lub ochrony upoważniające do przebywania w Polsce w dłuższym okresie czasu. Tak ujęty przepis obejmuje m.in. zarówno osoby posiadające zezwolenie na zamieszkanie jako rezydenci długoterminowi WE, jak i inne osoby, a także członków ich rodzin.

Ust. 3 otrzymał zmienioną redakcję, gdyż dotychczasowe brzmienie tego przepisu sugerowało, że działalność gospodarczą podejmuje i wykonuje osoba zagraniczna, a nie spółka, która jest zawiązywana z udziałem tej osoby. Ponadto dodano „z zastrzeżeniem ust. 4 i 5”, gdyż ust. 3 formułuje ogólną zasadę, od której te przepisy stanowią wyjątek.

Ust. 4 umożliwia wykonywanie działalności gospodarczej przez członka rodziny cudzoziemca wykonującego w Polsce działalność gospodarczą zgodnie z postanowieniami umów międzynarodowych. Warunkiem jest posiadanie przez taką osobę zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony.

Ust. 5 dopuszcza do wykonywania działalności gospodarczej w Polsce członków rodzin cudzoziemców posiadających zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony i wykonujących działalność gospodarczą na zasadzie wzajemności. Przepis znajdzie zastosowanie tylko do wykonywania działalności na zasadzie wzajemności przed wejściem Polski do Unii Europejskiej. Osoba taka musi również posiadać zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony, a jej działalność gospodarcza musi obejmować taki sam zakres.

Art. 14

Przepis ten w ust. 2a określa obowiązek wpisu do rejestru przedsiębiorców osób prawnych albo jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej, którym odrębna ustawa nadaje zdolność prawną. Dla tych podmiotów wpis ze względu na status przedsiębiorcy ma znaczenie deklaratywne. Przedsiębiorcami są one z mocy definicji zawartej w art. 4 ust. 1, a nie z mocy wpisu do ewidencji.

Ewidencja przedsiębiorców, prowadzona przez naczelników urzędów skarbowych, zastąpiła ewidencję działalności gospodarczej prowadzonej przez gminy. Nazwa „ewidencja działalności gospodarczej” byłaby nieadekwatna do rzeczywistej zawartości tej ewidencji, gdyż działalność gospodarczą wykonują także podmioty wpisywane do rejestru przedsiębiorców w KRS. Stąd bardziej adekwatna jest nazwa „ewidencja przedsiębiorców”. Przeniesienie ewidencji do urzędów skarbowych ma na celu uproszczenie jej prowadzenia, gdyż naczelnicy urzędów

skarbowych już obecnie prowadzą ewidencję podatników i nadają podatnikom numer ewidencji podatkowej (NIP). Przeniesienie ewidencji z urzędów gminnych oznaczać więc będzie koncentrację działań związanych z czynnościami ewidencyjnymi w urzędach skarbowych.

Ust. 2b przynosi zmianę dotychczasowej regulacji polegającą na obowiązku wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego (KRS) tych przedsiębiorców, będących osobami fizycznymi, których przychody netto w każdym z dwóch ostatnich lat obrotowych osiągnęły wartość co najmniej 800 tys. euro, powodującą obowiązek prowadzenia ksiąg rachunkowych, co oznacza jednocześnie wykreślenie tych przedsiębiorców z ewidencji. Obowiązek ten nie dotyczy przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej, gdyż jeżeli spółka przekroczy wskazane przychody netto, to zgodnie z art. 26 Kodeksu spółek handlowych ma obowiązek przekształcenia w spółkę jawną lub inną spółkę handlową.

Rozwiązanie to jest uzasadnione tym, że przedsiębiorcy, którzy przekroczyli wskazaną granicę przychodów, kwalifikują się na ogół ze względu na stan zorganizowania działalności i potencjał produkcyjny lub usługowy bardziej do KRS niż do ewidencji. KRS przewiduje szerszy zakres obowiązków informacyjnych i z tego względu jest bardziej odpowiedni dla tego typu przedsiębiorców niż ewidencja. Ważnym argumentem formalnym jest też to, że tą samą możliwość mają już obecnie spółki cywilne, które przy tej samej granicy przychodów mają obowiązek zarejestrować się jako spółka jawna i w ten sposób przejść z ewidencji do KRS. Należy zauważyć, że w większości spółek cywilnych wspólnikami są osoby fizyczne, aktualnie uważane za przedsiębiorców, a zatem nie ma uzasadnienia, aby jedni przedsiębiorcy – osoby fizyczne (działający w formie spółki) byli zobligowani do wpisu do KRS, a inni (działający jako przedsiębiorcy indywidualni), w tych samych okolicznościach, takiego obowiązku nie mieli. Omawiane rozwiązanie odchodzi od kryterium formy prawnej jako decydującej o kwalifikacji przedsiębiorców do KRS lub do ewidencji i stosuje kryterium przedmiotowe wielkości przychodów, nawiązując tym samym do sprawdzonego już rozwiązania z

przedwojennego Kodeksu handlowego, które przewidywało, że kupcem rejestrowym jest kupiec, który prowadzi przedsiębiorstwo zarobkowe w większym rozmiarze. Podobne rozwiązanie funkcjonuje też w prawie niemieckim.

Z kolei przepis ust. 2c określa obowiązek wpisu do ewidencji przedsiębiorców osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą. Przepis ust. 2d rozstrzyga wątpliwości co do tego, czy przedsiębiorca może wykonywać niezbędne czynności praktyczne i prawne związane z tworzeniem przedsiębiorstwa przed uzyskaniem wpisu do rejestru i ewidencji przedsiębiorców.

Ze względu na to, że wpis do KRS ma znaczenie konstytutywne dla powstania przedsiębiorców tam rejestrowanych, co wiąże się z nabyciem przez nich osobowości prawnej albo zdolności prawnej (spółki prawa handlowego), przedsiębiorcy ci mogą podejmować działalność dopiero po wpisie do KRS. Należy zwrócić uwagę, że w art. 4 ust. 1 są sformułowane warunki posiadania statusu przedsiębiorcy, które w przypadku tych jednostek obejmują nie tylko wykonywanie działalności gospodarczej, ale także posiadanie osobowości lub zdolności prawnej, a jest to zależne od wpisu do rejestru przedsiębiorców. Wyjątek stanowią tu spółki kapitałowe w organizacji, którym Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2000 r. Nr 94, poz. 1037, z późn. zm.) zezwala na podejmowanie działalności gospodarczej (w sensie czynności przygotowawczych i organizacyjnych) jeszcze przed wpisem do rejestru. Inne jednostki organizacyjne, których powstanie nie jest warunkowane wpisem do KRS powinny – na zasadzie równego traktowania – podejmować działalność gospodarczą także dopiero po dokonaniu wpisu do rejestru przedsiębiorców niezależnie od tego, czy posiadają zdolność prawną (jak główne oddziały zagranicznych zakładów ubezpieczeń), czy nie posiadają własnej zdolności prawnej (jak oddziały przedsiębiorców zagranicznych).

Wpis do ewidencji przedsiębiorców nie warunkuje wprawdzie powstania podmiotów tam wpisywanych, a zatem nie ma konieczności, by uzależniać podjęcie działalności gospodarczej wpisem do ewidencji.

Jednakże względy równego traktowania przedsiębiorców wpisywanych do KRS i wpisywanych do ewidencji nakazują także co do tych drugich stosować zasadę, że podjęcie działalności gospodarczej jest dopuszczalne dopiero po uzyskaniu wpisu do ewidencji przedsiębiorców.

Art. 14a

Projekt ustawy zakłada, że zawiesić wykonywanie działalności gospodarczej będzie mógł przedsiębiorca, który wybrał opodatkowanie w formie karty podatkowej.

Dodatkowe kryterium stanowi prowadzenie działalności bez zatrudniania pracowników. Kryterium to wskazuje, że adresatem regulacji dotyczących zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej powinni być przedsiębiorcy prowadzący działalność gospodarczą w niewielkich rozmiarach. Taką działalność prowadzą podatnicy świadczący usługi rzemieślnicze, do których przede wszystkim skierowane jest opodatkowanie w formie karty podatkowej.

Specyficzny jest również sposób rozliczania prowadzonej działalności gospodarczej. Stawka karty podatkowej ustalana jest decyzją naczelnika urzędu skarbowego. Jej wysokość nie zależy od wysokości osiąganych przychodów (dochodów) lecz np. od rodzaju prowadzonej działalności gospodarczej, czy też od liczby mieszkańców miejscowości, w której ta działalność jest prowadzona. Ponadto podatnicy prowadzący działalność gospodarczą opodatkowaną w formie karty podatkowej są zwolnieni z obowiązku prowadzenia ksiąg, składania zeznań podatkowych oraz wpłacania zaliczek na podatek dochodowy. Z powyższych względów podatnicy, którzy wybrali opodatkowanie w formie karty podatkowej, mogli zgłosić przerwę w prowadzeniu działalności gospodarczej na podstawie art. 34 ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne.

Powyższe okoliczności uzasadniają zastosowanie instytucji zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej jedynie w odniesieniu do osób, które wybrały opodatkowanie w formie karty podatkowej.

Zawiesić działalność gospodarczą może zarówno taka osoba, która prowadzi działalność samodzielnie, jak i taka, która prowadzi działalność sezonową, ale tylko wówczas, jeżeli w momencie planowanego zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej nie zatrudnia pracowników.

Wprowadzenie instytucji zawieszenia będzie miało znaczenie m.in. dla kobiet w okresie ciąży. Będą one mogły na okres całej ciąży zawiesić prowadzenie działalności gospodarczej, co stanowić będzie kolejny instrument wsparcia dla kobiet i ich rodzin.

Wszelkie zagrożenia związane z zawieraniem czy kontynuacją przez przedsiębiorcę umów cywilnoprawnych (np. zlecenia) zamiast umowy o pracę są wykluczone przez art. 14a ust. 2, który jednoznacznie zabrania prowadzenia działalności gospodarczej w okresie zawieszenia. Tak więc, jeżeli przedsiębiorca nie miałby pracowników, ale miał zleceniobiorców i przy ich pomocy nadal prowadził działalność w okresie zawieszenia, to wchodzi w konflikt z tym przepisem, a więc nie spełnia warunków zawieszenia działalności, tym samym podlega stosownym sankcjom.

Ust. 2 statuluje zasadę, że przedsiębiorca, który zawiesił wykonywanie działalności gospodarczej, nie jest uprawniony do podejmowania czynności leżących w zakresie wykonywanej przez niego działalności gospodarczej, w szczególności nie powinien on być uprawniony do zawierania umów ze swoimi kontrahentami, nie powinien też prowadzić działalności marketingowej czy też zatrudniać pracowników. Tak więc przedsiębiorca w przypadku zawieszenia działalności gospodarczej, mając możliwość korzystania z pewnych uprawnień, nie będzie mógł prowadzić działalności gospodarczej, pod rygorem sankcji prawnokarnej. Jednakże niecelowym byłoby wprowadzenie przepisu powodującego w konsekwencji „zniknięcie” przedsiębiorcy z rynku. Przede wszystkim powinien on być uprawniony w okresie zawieszenia do podejmowania wszelkich czynności związanych ze wznowieniem wykonywania działalności gospodarczej (czyli np. może nająć lokal mający służyć mu na siedzibę swojego przedsiębiorstwa), jak i powinien mieć także możliwość

dokonywania czynności mających na celu zachowanie czy też zabezpieczenie źródeł przychodów, aby po wznowieniu działalności gospodarczej móc zapewnić prawidłowe i normalne funkcjonowanie swojego przedsiębiorstwa (tak więc może np. wynająć swój lokal, przeznaczony do prowadzenia działalności gospodarczej na okres zawieszenia, czy też dokonywać wszelkich niezbędnych remontów dotyczących składników przedsiębiorstwa). Zawieszenie działalności ma bowiem mieć na celu przezwyciężenie chwilowych trudności w prowadzeniu działalności gospodarczej i w przypadku jej wznowienia, kontynuację działalności w tym samym stanie organizacyjno – gospodarczym, w którym wykonywanie działalności zostało zawieszone. Wprowadzenie dość pojemnej „klauzuli czynności niezbędnych do zachowania lub zabezpieczenia źródeł dochodów” powoduje, że „niebezpieczeństwa” czyhające na przedsiębiorcę podczas zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej mogą być w pewien sposób zminimalizowane. Co więcej sformułowanie takie wskazuje także na pewną liberalizację w zakresie wykonywania działalności gospodarczej. Tak więc, mając na względzie zasadność istnienia norm prawno-karnych, należy dążyć do tego, aby były one stosowane w stosunku do przedsiębiorców w sytuacji, gdy przedsiębiorca wyraźnie występuje przeciwko zasadom wyrażonym w przepisach określających jego prawa i obowiązki. Natomiast w sytuacji, gdy wprowadza się dość szeroki wyjątek, choć obostrzony przez słowo „niezbędnych” co do czynności, których można dokonywać w okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej, oznacza to, że ustawodawca opowiada się za pewną liberalizacją życia gospodarczego i nie sankcjonuje każdej czynności wykonywanej przez przedsiębiorcę, który jednakże z pewnych przyczyn zdecydował się na zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej.

Ust. 3 wprowadza dość oczywiste uregulowanie, jednakże mając na uwadze „nowość” instytucji zawieszenia w polskim prawie zdecydowano się na jego dodanie. Ma ono wskazywać, że zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej nie wpływa w żadnym zakresie na prawa

i obowiązki ciążące na przedsiębiorcy powstałe przed dniem zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej. Oczywiście jest, że także w okresie zawieszenia przedsiębiorca powinien regulować swoje zobowiązania, jak i może dochodzić swoich należności, gdyż zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej nie wpływa na bieg terminu przedawnienia roszczeń cywilnoprawnych.

Ust. 4 wskazuje, że w okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej przedsiębiorca nie powinien ponosić żadnych obowiązków związanych z tym, że jest przedsiębiorcą. Wyłączenie jednakże wszystkich obowiązków byłoby niecelowe, mając chociażby na uwadze fakt, że przedsiębiorca funkcjonuje dalej na rynku i co do zasady, wybierając zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej, a nie jej likwidację, ma zamiar na ten rynek powrócić, jak i fakt, iż część przedsiębiorców wykonuje działalność, z którą mogą wiązać się określone negatywne konsekwencje w zakresie zdrowia ludzkiego czy też środowiska naturalnego. Z tej racji niezbędnym jest, aby prowadził on ewidencję osiąganych przychodów, co pozwoli na odpowiednie rozliczenie uzyskiwanych przychodów, jak i niezbędne jest, aby, w interesie publicznym, dochowywał wszelkich obowiązków związanych z ochroną życia, zdrowia innych osób czy też środowiska naturalnego.

Ust. 5 stanowi uzupełnienie ust. 4, statuując zasadę, że przedsiębiorca w okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej nie może także korzystać z uprawnień przyznanych przedsiębiorcom na podstawie innych ustaw.

Ust. 6 dotyczy natomiast spraw ubezpieczeń społecznych. Przed wszystkim wprowadzono zasadę, że przedsiębiorca może w okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej podlegać ubezpieczeniu, o którym mowa w przepisach o ubezpieczeniach społecznych, tak więc wprowadzono zasadę dobrowolnego opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, mając w szczególności na uwadze potrzebny czas okresu składkowego do uzyskania świadczeń emerytalnych. Wyjątek w tych unormowaniach stanowi ubezpieczenie zdrowotne, które dotyczy dobra szczególnie chronionego, jakim jest

zdrowie ludzkie. Powszechność świadczeń zdrowotnych także przemawia za tym, aby pozostawić to ubezpieczenie jako obowiązkowe, także w okresie zawieszenia działalności. W przeciwnym przypadku mogłoby dochodzić do nadużyć polegających na bezprawnym korzystaniu ze świadczeń leczniczych, a następnie trudności w wyegzekwowaniu odpłatności za te świadczenia. W rezultacie koszty te ponosiłby Skarb Państwa.

Art. 14b

W artykule tym unormowana jest procedura zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej. To przedsiębiorca ma decydować o tym, czy dalej jest zainteresowany prowadzeniem działalności gospodarczej i nie powinno być od tego żadnych wyjątków. Wobec tego organ rejestracyjny lub ewidencyjny wpisuje tylko informację o zawieszeniu, a nie rozpatruje wniosku o zawieszenie działalności.

Art. 14c

Przepis ten wprowadza zasadę, że zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej następuje na okres od 1 do 10 miesięcy i jest liczone w pełnych miesiącach. Okres ten jest uzasadniony przede wszystkim względami wynikającymi z prawa podatkowego.

W ust. 1 przyjęto minimalny okres zawieszenia wynoszący jeden miesiąc, mając na uwadze fakt, że jest to termin niejako naturalny zarówno w przypadku obciążeń podatkowych jak i obowiązków względem ZUS. Okres zawieszenia działalności liczony w miesiącach zapobiegnie ponadto zbyt częstemu zawieszaniu i wznawianiu działalności. Z przepisów art. 14c ust. 2 i 3 wynika, że będzie to możliwe maksymalnie 5, 6 razy w roku, w zależności od tego, czy pierwsze zgłoszenie zawieszenia nastąpi w roku poprzedzającym, czy w styczniu danego roku.

Maksymalna długość okresu zawieszenia działalności nie może przekroczyć 10 miesięcy. Przyjęto zasadę, że istnieje możliwość zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej więcej niż raz w

ciągu roku. Nie jest bowiem zasadne ograniczenie tej możliwości tylko do jednego zawieszenia w ciągu roku.

W ust. 2 wprowadzono zasady odnośnie do liczenia początku terminu zawieszenia – jest to pierwszy dzień miesiąca następującego po miesiącu, w którym wniesiono wniosek o wpis informacji o zawieszeniu działalności, jednakże przedsiębiorca zawsze może wyznaczyć termin późniejszy, który też musi zacząć się pierwszego dnia miesiąca.

W ust. 3 uregulowano natomiast zasadniczą kwestię – mianowicie ust. 3 odpowiada na pytanie, czy przedsiębiorca zawieszający działalność gospodarczą musi wskazać wraz ze złożeniem wniosku o wpis informacji o zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej termin, w którym wznowi jej prowadzenie. Uznanie, że już w momencie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej obowiązek taki ciąży na przedsiębiorcy byłoby bezzasadne. Wprowadzenie instytucji zawieszenia związane jest przede wszystkim z koniecznością umożliwienia przedsiębiorcy czasowego zaprzestania wykonywania działalności gospodarczej i związanego z tym zwolnienia go z określonych obowiązków w związku z zaistnieniem pewnej specyficznej sytuacji (dłuższy wyjazd, ciężka choroba, brak kontrahentów w określonej części roku, gorsza sytuacja ekonomiczna, zmniejszony popyt na jego usługi etc.). Co do zasady długość trwania takiej przeszkody jest bardzo trudna do przewidzenia, więc bezzasadne byłoby nakazanie przedsiębiorcy, aby z góry określił ile według niego takie przeszkody będą trwały. Jednakże istnieją także sytuacje, gdy przedsiębiorca już na etapie wnioskowania o zawieszenie jest w stanie wskazać, jaki okres czasu takie zawieszenie ma trwać. Tak więc kwestię wznowienia wykonywania działalności gospodarczej należy uregulować w ten sposób, że przedsiębiorca może (wraz z wnioskiem o wpis informacji o zawieszeniu działalności) wskazać okres na jaki chce, aby to zawieszenie trwało, jednakże jeżeli tego nie zrobi, wówczas może w późniejszym terminie dookreślić moment wznowienia wykonywania działalności gospodarczej.

Po upływie terminu wskazanego w ust. 4 wpis o wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej sąd dokona z urzędu. Zatem

wznowienie następuje z mocy prawa, bez potrzeby prowadzenia postępowania wyjaśniającego przez sąd czy organ ewidencyjny. Wpis ten jest wolny od opłat sądowych.

Art. 14d

Zakaz wszczynania kontroli u przedsiębiorcy (ust. 1) jest uzasadniony tym, że skoro przedsiębiorca zawiesił wykonywanie działalności gospodarczej, to nie powinien także ponosić pewnych kosztów, jak chociażby kosztów czasu, związanych z możliwością przeprowadzenia u niego kontroli. Ponadto, ponieważ zawieszona jest zwykła działalność gospodarcza przedsiębiorcy, tak samo kontrole dotyczące zwykłej działalności powinny być zawieszane. Sprawdzenie prawidłowości działania przedsiębiorcy za okresy, w których prowadził działalność gospodarczą przed jej zawieszeniem będzie możliwe zaraz po wznowieniu działalności. Nie grozi więc paraliż kontroli, tym bardziej, że dopuszczalne są w czasie zawieszenia kontrole dotyczące przestępstw i wykroczeń skarbowych oraz związane ze stanem zagrożenia życia, zdrowia lub środowiska. Także na prośbę przedsiębiorcy (np. w sprawie zwrotu VAT) będzie można wszcząć kontrolę.

Jednocześnie w ust. 2 przyjęto rozwiązanie, że kontrola wszczęta przed dniem zawieszenia działalności gospodarczej może być kontynuowana i zakończona w okresie zawieszenia działalności.

Art. 15

W przepisie tym skreślono zastrzeżenie odnoszące się do art. 75, gdyż zasady udzielania zezwoleń zostały uregulowane w ramach przepisów nowelizacyjnych w art. 75a-75g.

Pod tym względem następuje zrównanie wszystkich rodzajów reglamentacji działalności gospodarczej wprowadzanych w ustawie.

Art. 16

W ust. 1 zmieniono zapis „wpisany do rejestru przedsiębiorców albo ewidencji” na bardziej adekwatny do terminologii aktualnych propozycji nowelizacyjnych „wpisany do rejestru albo ewidencji przedsiębiorców”.

Ponadto skreślono ograniczenie obowiązku umieszczania NIP tylko w oświadczeniach pisemnych, gdyż podobny obowiązek powinien dotyczyć oświadczeń składanych w formie elektronicznej.

Art. 20

Potrzeba zmiany art. 20 ustawy o SDG wynika w związku ze sprawą zgłoszoną przez Szwedzkie Centrum Solvit, dotyczącą obowiązku oznaczania towarów wprowadzanych do obrotu na terytorium RP nazwą i adresem przedsiębiorcy wyłącznie „na towarze, jego opakowaniu, etykiecie lub instrukcji”. Szwedzkie Centrum Solvit uznało, że art. 20 ustawy o SDG narusza art. 28 TWE, a tym samym zasadę swobodnego przepływu towarów we Wspólnocie. Podobne stanowisko w tej sprawie w trybie nieformalnym zajęła również Komisja Europejska, wskazując na potrzebę zmiany treści art. 20 ustawy o SDG.

Celem zaproponowanych zmian jest uelastycznienie zawartej w art. 20 normy prawnej. W zmienionym przepisie uwzględniono możliwość innego niż wskazany w obecnie obowiązującym art. 20 sposobu oznaczania wyrobów przez dodanie określenia „lub dostarczenia w inny, zwyczajowo przyjęty sposób”. Stosowanie przez przedsiębiorców tej dodatkowej możliwości oznaczania wyrobów będzie możliwe w przypadku, gdy prowadzona przez sprzedawcę działalność gospodarcza, a także sposób organizacji sprzedaży zapewnią konsumentowi dostęp do rzetelnej, wyczerpującej oraz niebudzącej wątpliwości informacji o towarze oraz jego wytwórcy (sprzedawcy). Jednocześnie w ust. 3 wyłącza się stosowanie ust. 1 ze względu na szczególne unormowania wynikające z rozporządzenia WE ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności.

Rozdział 3a

Tytuł rozdziału – „Centralna Informacja o Działalności Gospodarczej” jest uzasadniony funkcjami jakie ta instytucja ma pełnić. Obecnie jej zadaniem ma być informowanie o przedsiębiorcach wpisywanych do ewidencji przedsiębiorców, w przyszłości nie można wykluczyć, że także o przedsiębiorcach wpisywanych do KRS. Zamieszczenie rozdziału 3a

w ustawie o SDG jest uzasadnione zakresem udostępnianych danych z CIDG. Pochodzą one nie tylko z ewidencji przedsiębiorców regulowanej w ustawie o NIP, ale także z różnych rejestrów działalności koncesjonowanej, objętej zezwoleniami, wpisem do działalności regulowanej, licencjami i zgodami, a także z sądów, gdy chodzi o dane dotyczące upadłości i zdolności prawnej przedsiębiorcy oraz z innych urzędowych zbiorów danych.

Art. 45a

Przepisy te stanowią o utworzeniu CIDG oraz określają sposób jej działania. Elektroniczna droga realizacji zadań publicznych, dla których niezbędne jest użycie danych gromadzonych w systemie teleinformatycznym, oznacza przede wszystkim udostępnianie, gromadzenie i wymianę danych dokonywane przy pomocy platformy elektronicznej.

Art. 45b

W ust. 1 określono zadania Centralnej Informacji. Zadaniem tym jest udostępnianie jawnych danych wszystkim zainteresowanym, a więc także instytucjom i organom (pkt 1). Innym zadaniem jest udostępnianie danych organom ewidencyjnym w celu wydawania przez nie zaświadczeń, odpisów i innych informacji pisemnych (pkt 2). Tymi organami są naczelnicy urzędów skarbowych. Nie przewiduje się tworzenia delegatur CIDG przy urzędach skarbowych. Kolejnym zadaniem jest udostępnianie danych niejawnych organom wymienionym w ustawie o NIP jako upoważnionym do otrzymywania danych objętych tajemnicą skarbową (pkt 3). Odesłanie do tej ustawy jest uzasadnione, gdyż dane niejawne pochodzą właśnie z ewidencji regulowanej ustawą o NIP. Ostatnim z zadań informacyjnych CIDG jest udostępnianie za pośrednictwem platformy niektórych najważniejszych danych o przedsiębiorcy organom samorządu gminnego oraz organom ubezpieczeń społecznych. Organy te powinny być na bieżąco informowane o takich zdarzeniach jak wpis do ewidencji, wykreślenie wpisu, zawieszenie działalności i jej wznowienie.

W ust. 2 określono, że dane z CIDG udostępniane są na żądanie, a nie z urzędu. Bez wniosku CIDG nie ma zatem obowiązku przesyłania tych informacji.

W ust. 3 postanowiono, że CIDG nie jest trwałym zbiorem danych stanowiącym kopie różnych rejestrów i ewidencji, co już wynika po części i stąd, że jest systemem teleinformatycznym udostępniania i wymiany danych.

Nawet jeżeli dane są gromadzone w sposób krótkotrwały w CIDG, to nie muszą one stanowić repliki ewidencji przedsiębiorców i różnych rejestrów. Ich zakres nie musi się zatem pokrywać z danymi z tych rejestrów (ust. 4).

Art. 45c

Przepis określa jakie dane udostępniane są przez CIDG oraz jaka jest procedura pozyskiwania tych danych. Dane udostępniane przez CIDG pochodzą z dwóch źródeł: wewnętrznych – z organów ewidencyjnych, czyli z urzędów skarbowych – pozyskiwanych w związku z wpisem do ewidencji i ze źródeł zewnętrznych w stosunku do ewidencji – przenoszonych tam już po wpisie do ewidencji. Dane ze źródeł zewnętrznych powinny być przekazywane przez odpowiednie organy bezpośrednio do CIDG, a więc bez pośrednictwa organów ewidencyjnych. W ust. 2-5 określono jakie organy są odpowiedzialne za przekazywanie do CIDG danych wymienionych w ust. 1. Dane wymienione w ust. 1 są danymi, które z mocy ustawy CIDG jest zobowiązana udostępniać na żądanie. CIDG może jednak dysponować innymi jeszcze danymi, pochodzącymi np. ze zbiorów danych ZUS lub GUS. Ust. 6 stanowi, że takie dane, jeżeli są jawne, także mogą być udostępniane przez CIDG.

Art. 45d

Przepis wprowadza zasadę jawności w sensie formalnym (ust. 1) i materialnym (ust. 3), zasadę ograniczonej jawności co do danych osobistych zdefiniowanych w ramach definicji legalnych (ust. 1), a także zasadę domniemania prawdziwości danych udostępnianych przez CIDG

(ust. 4). Ponadto w ust. 2 przyjęto zasadę udostępniania określonych i konkretnych danych za pośrednictwem CIDG, a nie całej bazy danych lub istotnej części bazy danych. Oznacza to, że na żądanie udostępniane będą dane określonego przedsiębiorcy, natomiast istotne części bazy danych nie będą mogły być wykorzystywane do tworzenia baz danych o charakterze komercyjnym przez podmioty, które korzystając z jawności danych, chciałyby takie bazy budować. Terminologia użyta w ust. 2 nawiązuje do ustawy o ochronie baz danych (Dz. U. z 2001 r. Nr 128, poz. 1402, z późn. zm.).

Nie ma wątpliwości, że w odniesieniu do przedsiębiorców będących osobami prawnymi lub jednostkami organizacyjnymi posiadającymi zdolność prawną, jawność danych powinna być niczym nieograniczona. Natomiast w odniesieniu do danych przedsiębiorców będących osobami fizycznymi następuje starcie dwóch sprzecznych interesów. Z jednej strony w interesie przedsiębiorcy leży ochrona danych osobowych, szczególnie jego adresu zamieszkania, z drugiej strony w interesie konsumentów, a także przedsiębiorców – potencjalnych stron postępowania sądowego i administracyjnego – leży jawność danych, w tym w szczególności adresu zamieszkania.

W dotychczasowej wieloletniej praktyce dane zamieszczone w ewidencji były jawne, a więc ochrona danych osobowych była wyłączona co do przedsiębiorców – osób fizycznych. Praktyka ta oparta była na założeniu, że przedsiębiorca, podejmując działalność gospodarczą, godzi się być osobą publiczną w większym stopniu niż przeciętny obywatel. Kierując się jednak celem ochrony interesu przedsiębiorcy należało wprowadzić zasadę pośrednią „łatwego dostępu do danych osobistych przedsiębiorcy” zamiast zasady pełnej jawności. Wyjątek od zasady ochrony danych osobistych przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną nie jest jednak realizowany przez CIDG, ale przez organy ewidencyjne, a więc odpowiednia regulacja znalazła się w art. 15n ustawy o NIP.

Art. 45e

W ust. 1 określono czas udostępniania danych przez CIDG. Ustawowe określenie tego czasu wpłynie dyscyplinująco na sposób prowadzenia

CIDG. Ust. 2 jest przepisem konkretyzującym jawność danych w sensie formalnym (swobodny dostęp) oraz odsyłającym do odrębnych przepisów (są nimi przepisy ustawy o NIP) co do wydawania odpisów, wyciągów, zaświadczeń i informacji. Należy podkreślić, że organy ewidencyjne przekazują do CIDG dane z ewidencji, ale same mogą otrzymać za pośrednictwem CIDG dane z innych rejestrów i zbiorów danych. Obydwie te grupy danych są objęte obowiązkiem wydawania odpisów, wyciągów, zaświadczeń i informacji. W ust. 3 rozszerzono zakres kompetencji co do wydawania odpisów, wyciągów i informacji (z wyjątkiem zaświadczeń) na jednostki samorządu terytorialnego. Urzędowe zaświadczenia powinny być wydawane tylko przez organy ewidencyjne. Dokumenty objęte treścią ust. 3 mają moc dokumentów urzędowych w rozumieniu K.p.a. Dokumenty objęte treścią ust. 2 też mają moc dokumentów urzędowych, ale w rozumieniu Ordynacji podatkowej, o czym stanowi art. 30 ust. 2 ustawy o NIP.

Art. 45f

Przepis zawiera delegacje ustawowe dla ministra właściwego do spraw gospodarki, aby w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw informatyzacji oraz dla ministra właściwego do spraw informatyzacji, aby w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, wydali odpowiednie akty wykonawcze do ustawy.

Art. 49

Zmieniono brzmienie ust. 1 pkt 2, gdyż rozwiązania nowelizacyjne nie przewidują nadawania odrębnego numeru ewidencyjnego innego niż NIP. Dla przedsiębiorców wpisanych do ewidencji NIP jest w istocie zarazem numerem w tej ewidencji.

Art. 71

Zmiana art. 71 ust. 3 polega na doprecyzowaniu przepisów dotyczących wykreślenia przedsiębiorcy z rejestru działalności regulowanej, w celu usunięcia możliwości ponownego podjęcia działalności przez przedsiębiorcę ukaranego 3-letnim zakazem jej wykonywania. Nałożono na organ prowadzący rejestr działalności regulowanej obowiązek

przekazywania informacji o wykreśleniu przedsiębiorcy z tego rejestru innym organom prowadzącym rejestry w tym samym zakresie działalności gospodarczej. Obowiązek taki musi wynikać z przepisów ogólnych, bowiem ustawy szczegółowe regulujące dany rodzaj działalności gospodarczej przewidują prowadzenie rejestrów w różny sposób – przez jeden organ centralny bądź organy terenowe.

Art. 72

W ust. 1 ograniczono sankcje wynikające z przepisu tylko do wykonywania tego samego zakresu działalności, którego dotyczyła decyzja o wykreśleniu z rejestru. Nie ma bowiem powodu, aby wykluczać przedsiębiorcę z prowadzenia działalności w innych zakresach. Ust. 2 rozciąga sankcje wynikające z ust. 1 na przedsiębiorcę, który wykonuje działalność bez wpisu. Dodano jednak wyjątek wynikający z brzmienia art. 67 ust. 2, gdyż przedsiębiorca jest wówczas upoważniony do prowadzenia działalności bez wpisu do rejestru. Dodano także sposób obliczenia okresu 3 lat pozbawiania prawa do ponownego wpisu do rejestru, gdyż z odpowiedniego stosowania ust. 1 taki sposób obliczenia nie może wynikać. W przypadku tym nie jest bowiem wydawana decyzja o wykreśleniu przedsiębiorcy z rejestru, jako że przedsiębiorca wykonuje działalność bez wpisu.

Art. 75

Zmieniono brzmienie ust. 5, który mówi o tym, że organy zezwalające oraz wszelkie warunki wykonywania działalności gospodarczej objętej zezwoleniami, a także tryb wydawania, odmowy wydania i cofania zezwoleń określają przepisy odrębnych ustaw, o ile ustawa o SDG nie stanowi inaczej. Ma to stanowić zabezpieczenie przed dowolnością ustawodawstwa szczegółowego, w tym w szczególności przed zaostreniem rygorów wydawania zezwoleń. Przepisy ustaw odrębnych mają obowiązywać tylko w takim zakresie, w jakim nie będą sprzeczne z ustawą o SDG.

Dodano także ust. 6, zgodnie z którym wobec form reglamentacji działalności gospodarczej, tj. zgód i licencji, należy stosować przepisy o zezwoleniach zawarte w ustawie o SDG, chyba że ustawa szczególna

jest korzystniejsza dla przedsiębiorcy. Celem tego przepisu jest ograniczenie form reglamentacji i poddanie ich jednolitym zasadom dotyczącym zezwoleń.

Art. 75a

W ust. 1 wprowadzona zostaje zasada, że wydanie zezwolenia jest decyzją związaną, a zatem jeżeli przedsiębiorca spełnia wymagane prawem warunki wykonywania działalności objętej zezwoleniem, to organ zezwalający nie może odmówić wydania zezwolenia.

Ust. 2 określa wymogi proceduralne wydania zezwolenia. Organ wydający zezwolenie ma tu szerokie uprawnienie kontrolno-sprawdzające spełnienie wymogów wykonywania działalności objętej zezwoleniem.

Ust. 3 nakazuje stosować przepisy o przetargu koncesyjnym w przypadku, gdy ilość możliwych do wydania zezwoleń jest ograniczona. Przetarg jest ograniczony do sytuacji wyjątkowych, gdy nie jest możliwe wydanie zezwolenia wszystkim wnioskodawcom i gdy wynika to z przepisów szczególnych określających warunki wydawania zezwoleń.

Art. 75b

Przepis ten określa tryb wydawania, odmowy wydania i cofnięcia zezwolenia oraz ustanawia obowiązek przedsiębiorcy informowania organu zezwalającego o wszelkich zmianach danych określonych w zezwoleniu. Zasady wydawania decyzji administracyjnej oraz jej zmiany określa Kodeks postępowania administracyjnego.

Art. 75c

Przepis ten rozciąga przepisy o udzielaniu promesy dotyczącej koncesji na promesę zezwolenia. Udzielenie promesy pozwoli przedsiębiorcy na podjęcie czynności przygotowawczych i poniesienie nakładów na podjęcie działalności objętej zezwoleniem.

Art. 75d

Przepis ten ustala zasadę wydawania zezwoleń na czas nieoznaczony oraz podaje wyjątki, kiedy zezwolenie może być udzielone na czas oznaczony. W szczególności, zezwolenie na czas oznaczony wydaje się

zawsze wtedy, gdy udzielenie zezwolenia następuje w trybie przetargu. Przepisy o czasie, na który udzielane jest zezwolenie, mają na celu umożliwienie przedsiębiorcy długofalowej działalności objętej zezwoleniem przy jednoczesnym zabezpieczeniu interesu publicznego, gdy pewne rodzaje działalności wymagają bardziej restryktywnego podejścia przez wprowadzenie ograniczonego czasu wykonywania działalności objętej zezwoleniem.

Art. 75e

Przepis ten wprowadza zasady cofania zezwolenia. Organ zezwalający jest zobowiązany cofnąć zezwolenie w sytuacjach określonych w ust. 1 albo może to uczynić w sytuacjach określonych w ust. 2.

Art. 75f

Przepis ten wprowadza możliwość prowadzenia kontroli działalności objętej zezwoleniem, przy czym stosuje się tu odpowiednio przepisy o kontroli działalności wykonywanej w oparciu o koncesję. Organ zezwalający ma tu szerokie uprawnienia, co ma zapobiec naruszeniom zasad wykonywania działalności objętej zezwoleniem.

Art. 75g

Przepis wprowadza opłaty od zezwoleń. Opłaty te powinny pokrywać wydatki administracji publicznej poniesione na udzielanie zezwoleń.

Rozdział 5

Zmiana tytułu rozdziału ma na celu wskazanie, że przedmiotem kontroli nie jest przedsiębiorca, lecz wykonywana przez niego działalność gospodarcza. Zmiana ta ma na celu ukazanie innego podejścia do funkcji kontroli niż obecnie – w sferze zainteresowania organów kontroli ma leżeć tylko i wyłącznie to, co jest związane z prowadzoną przez przedsiębiorcę działalnością gospodarczą.

Art. 77

Zmiana w ust. 1 jest związana ze zmianą tytułu rozdziału i uzasadnieniem tam wskazanym, natomiast dodanie ust. 1a jest podyk-

towane tym, że w akcie rangi ustawy o SDG brak było wskazania na jakiej podstawie ma być oceniana działalność gospodarcza przedsiębiorcy, tj. brak było wskazania celu przeprowadzanej kontroli, podczas gdy zadaniem ustawy regulującej ogólnie zasady przeprowadzania kontroli jest wskazanie takiego celu.

Ponadto dodano ust. 1b stanowiący dyrektywę o zasadniczym znaczeniu odnośnie do reguł postępowania organów kontroli. Dyrektywa ta nakazuje uwzględniać uzasadnione interesy przedsiębiorcy w toku przeprowadzanych czynności kontrolnych przejawiające się w tym, że kontrola taka nie może naruszać normalnego funkcjonowania przedsiębiorstwa. Zadaniem organów kontroli jest bowiem sprawdzenie, czy działalność przedsiębiorcy jest prowadzona zgodnie z obowiązującym prawem, a nie paraliżowanie jego działalności.

Art. 78

W ust. 1 dodano obowiązek dla wskazanych tam organów zawiadomienia nie tylko odpowiednich organów kontroli, ale także i organów ścigania w sytuacji, gdy uznają to za zasadne.

W ust. 3 dodano wyrazy „a także jeżeli zawiadomiony organ uważa się za niewłaściwy”, żeby uniknąć sytuacji, że przez zaistnienie sporów kompetencyjnych właściwe czynności nie zostaną podjęte.

Ponadto w ust. 1 i 4 zmieniono określenie „szkód majątkowych” na „szkody majątkowej”. Jest to zabieg czysto językowy precyzujący stosowane pojęcia.

Novum stanowi ust. 5 w tym artykule, ustanawiający ogólny obowiązek zawiadamiania właściwego organu administracji publicznej (np. wójta/burmistrza/prezydenta) o zaistniałych nieprawidłowościach, zauważonych przez organ kontroli podczas przeprowadzania kontroli, które nie leżą w zakresie jego kompetencji i dlatego istnieje konieczność przekazania informacji innym organom.

Art. 79

Zmiana przepisu ust. 1 ma na celu ukrócenie samowoli organów kontroli w zakresie czynności związanych z formalnym aspektem przeprowa-

dzanej kontroli, a w szczególności upoważnieniem. Ponadto wprowadzona została sankcja związana z niespełnieniem obowiązków wynikających z niniejszej ustawy (sankcja uznania przeprowadzonych czynności kontrolnych za nieważne, tj. za takie, które nie mogą stanowić podstawy do podejmowania czynności wobec przedsiębiorcy). Ponadto wskazano, że w przypadku, gdy przedsiębiorca nie jest obecny w czasie kontroli i zachodzą pewne szczególne przesłanki, upoważnienie powinno być okazane na żądanie pracownika przedsiębiorcy.

Zmiany w ust. 2 polegają przede wszystkim na uściśleniu roli osób niebędących pracownikami organów kontroli, w szczególności przez zaznaczenie, że osoby te powinny pełnić niejako funkcje eksperckie, usługowe w stosunku do organów kontroli. Ponadto wskazuje się, że co do zasady powinno się je wykorzystywać wówczas, gdy wymagają tego warunki i cel kontroli, w szczególności gdy brak jest specjalistów w danej dziedzinie w organie kontroli. Co więcej określono prawa takich osób przez odwołanie do pozycji prawnej pracowników organów kontroli. Konieczne było także określenie zakresu uprawnień takich osób. Wprowadzone zostało zrównanie ich praw z prawami pracowników organów kontroli, tak aby kontrola mogła być jak najbardziej skutecznie prowadzona. Jednakże uznaje się, że nie powinni oni być uprawnieni do sporządzenia dokumentów podsumowujących przebieg kontroli – niezbędny w tym zakresie jest udział organu kontroli. Ma to na celu zapewnienie zwierzchnictwa pracownikom organów kontroli nad działalnością ekspertów.

Ust. 4 polega na uściśleniu tego, co powinno znajdować się w upoważnieniu, poczynając od określenia w upoważnieniu danych osób niezatrudnionych w organie kontroli wraz z podaniem numeru i rodzaju dowodu legitymującego taką osobę, ponadto podanie adresu i siedziby kontrolowanego przedsiębiorcy, jak i konieczność podania imienia i nazwiska podmiotu upoważniającego, tak aby wiadomo było do kogo ma zwrócić się przedsiębiorca kwestionujący prawidłowość udzielonego upoważnienia. Ma to na celu usunięcie dotychczasowych problemów związanych przede wszystkim z tym, że nieczytelny podpis osoby

upoważniającej – jedyny wymóg w aktualnie obowiązujących przepisach – uniemożliwiał przedsiębiorcy potwierdzenie prawdziwości otrzymanego upoważnienia. Ponadto wprowadzone przepisy mają uniemożliwić stosowanie upoważnień *in blanco*.

Art. 80

Zmiana w ust. 2 ma na celu zracjonalizowanie przesłanek uzasadniających możliwość przeprowadzenia kontroli pod nieobecność przedsiębiorcy lub osoby przez niego upoważnionej. Przed wszystkim wyeliminowany musiał zostać pkt 1 „ratyfikowane umowy międzynarodowe stanowią inaczej”. Był to przepis słusznie krytykowany w literaturze, gdzie wskazywano brak możliwości zastosowania go w praktyce, zwracając uwagę na to, że umowy międzynarodowe nie zajmują się co do zasady kwestiami przeprowadzania kontroli. Ważniejszym jednakże argumentem wydaje się być to, że przepis w dotychczasowym brzmieniu potwierdzał rzecz oczywistą, a wynikającą z odpowiednich postanowień Konstytucji, która to w art. 91 ust. 2, wprost wskazuje, iż umowa ratyfikowana ma pierwszeństwo przed ustawą w sytuacji, gdy umowy takiej nie da się pogodzić z ustawą. Tak więc, mając na uwadze systematykę aktów prawnych na podstawie przepisów Konstytucji, wyjątek ten był zbędny. Ponadto został zmieniony dotychczasowy ust. 2 ze względu na to, że nie można prowadzić postępowania karnego przeciwko osobom fizycznym jak i jednostkom organizacyjnym nieposiadającym osobowości prawnej. Wyjątek ten został uregulowany w pkt 1, a w pkt 2 dodano analogiczny wyjątek w zakresie postępowań w sprawie odpowiedzialności podmiotu zbiorowego za czyny zabronione pod groźbą kary.

Dodano także pkt 5 wskazujący na to, że konsekwencją niewyznaczenia osoby uprawnionej do reprezentowania przedsiębiorcy w trakcie kontroli jest uchylenie zasady określonej w ust. 1. Uzasadnieniem takiej regulacji jest postulat możliwości przeprowadzenia kontroli mimo przeszkód leżących po stronie przedsiębiorcy.

Wprowadzono także pkt 6 mówiący o tym, że można przeprowadzić kontrolę pod nieobecność osób upoważnionych, jeżeli przedsiębiorca lub

osoba upoważniona do reprezentowania go przed organami kontroli odmówili wzięcia udziału w czynnościach kontrolnych. Wprowadzenie tego wyjątku ma na celu przede wszystkim uregulowanie sytuacji, gdy przedsiębiorca nie pozwala sobie doręczyć upoważnienia, okazać legitymacji, tj. dosłownie „znika” w momencie pojawienia się przedstawicieli organów kontroli w jego firmie.

Zmiana ust. 3 jest związana z tym, że zasadnym jest stwierdzenie, iż istnieją pewne kategorie pracowników przedsiębiorcy, którym przedsiębiorca ufa na tyle, aby mogli oni być jego reprezentantem bez konieczności pisemnego upoważnienia. Skoro bowiem przedsiębiorca wyznaczył takie osoby na funkcje kierownicze czy też ustanawia ich stałym pełnomocnikiem (prokurentem), to tym bardziej zasadne staje się twierdzenie, że są one uprawnione do reprezentowania przedsiębiorcy podczas kontroli. Natomiast w przypadku braku takich osób powstaje obowiązek przedsiębiorcy wyznaczenia przedstawiciela na wypadek kontroli.

Ust. 4 określa, że wskazanie osoby upoważnionej do reprezentowania przedsiębiorcy pod jego nieobecność przed organami kontroli musi nastąpić w formie pisemnej.

Regulację ust. 5 należy czytać łącznie z ust. 6 (wprowadzającym sankcję) – ma ona stanowić gwarancję praw kontrolowanego. Przede wszystkim należy zauważyć, że teraz przedsiębiorca będzie mógł podnieść, iż kontrola została przeprowadzona niezgodnie z postanowieniami ust. 2, tzn. iż określona tamże sytuacja nie wystąpiła. W przypadku udowodnienia takiego stanu rzeczy przeprowadzone czynności będą musiały zostać uznane za nieważne. Ponadto w ust. 6 wprowadzony jest 3-dniowy termin na wysłanie takiego uzasadnienia – jeżeli organ uchybi temu obowiązkowi, czynności przeprowadzone pod nieobecność przedsiębiorcy lub innej uprawnionej osoby będą nieważne.

Art. 81

W ust. 1 zmiany polegają na zamienieniu wyrazów „książka kontroli”, „upoważnienia” oraz „protokoły kontroli” na ogólne „dokumentację związaną z przeprowadzaną kontrolą”. Niecelowym jest bowiem

obligatoryjne narzucanie przedsiębiorcy formy w jakiej ma on prowadzić dokumentację związaną z kontrolą. Jednak biorąc pod uwagę, że część z przedsiębiorców może uznać prowadzenie książki kontroli za swoiste udogodnienie, w art. 81 ust. 1a wprowadza się fakultatywną możliwość prowadzenia książki kontroli. Jednocześnie w takim przypadku organy kontrolne są zobowiązane do dokonywania wpisów w przedmiotowej książce, zaś przedsiębiorca do dokonywania wpisów informujących o wykonaniu zaleceń pokontrolnych bądź wpisu o ich uchyleniu.

W dodawanym ust. 2a wprowadza się obowiązek udostępnienia organom kontroli dokumentacji, o której mowa w ust. 1, lub książki kontroli, o której mowa w ust. 1a, w przypadku wszczęcia kontroli przedsiębiorcy. Konieczność sformułowania tego przepisu podyktowana jest nowym brzmieniem ust. 1 tego artykułu, który nie zawiera obecnie takiego zobowiązania dla przedsiębiorcy.

W ust. 2b dookreślono postępowanie przedsiębiorcy przed organem kontrolnym w sytuacji, gdy inny organ kontrolny jest w posiadaniu dokumentacji, o której mowa w ust. 1, lub książki kontroli, o której mowa w ust. 1a. W takiej sytuacji przedsiębiorca zobowiązany jest złożyć stosowne pisemne oświadczenie, które składane jest pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia (ust. 4).

Ust. 5 tego artykułu wprowadza sankcje dla przedsiębiorców, w przypadku nieudostępnienia przez nich dokumentacji kontrolnej lub książki kontroli albo odmowy złożenia oświadczenia, o którym mowa w ust. 2b. Wówczas przedsiębiorca będzie mógł być objęty kontrolą więcej niż jednego organu kontrolnego, a także nie będzie go obejmował, ograniczony w art. 83 ust. 1, czas trwania wszystkich kontroli.

Art. 82

Zmiana ust. 1 dotyczy wyjątków od zakazu prowadzenia kontroli równoległych. Znajduje tu zastosowanie analogiczne uzasadnienie, jak do art. 80 w zakresie ratyfikowanych umów międzynarodowych oraz postępowania karnego. Rozszerzono zakres pkt 5 przez dodanie wyrazów „lub podatku akcyzowego”. Uzasadnieniem tego jest podobna sytuacja, jak do istniejącego wyłączenia w zakresie podatku VAT.

Dodano także do pkt 6 „oraz przepisów socjalnych odnoszących się do działalności gospodarczej”, do czego obliguje prawo unijne.

Ust. 2 wprowadza sankcję w sytuacji przeprowadzenia równoległych kontroli bez wystąpienia wyjątku, o którym mowa w ust. 1.

Ust. 3 nakłada na organ podejmujący czynności kontrolne, mimo prowadzenia w tym samym czasie kontroli przez inny organ u tego samego przedsiębiorcy, obowiązek doręczenia wraz z upoważnieniem uzasadnienia przeprowadzenia kontroli ze wskazaniem podstawy jej przeprowadzenia.

Ust. 4 przewiduje, że konsekwencją nedoręczenia uzasadnienia będzie nieważność dokonanych czynności kontrolnych.

Ust. 5 mówi o sytuacji, gdy kontrole zaczęto w tym samym dniu – decyduje moment doręczenia upoważnienia. Zatem organ, który później doręczy upoważnienie, będzie musiał odstąpić od przeprowadzenia kontroli.

Art. 83

W ust. 1 zmieniono maksymalny czasokres trwania jednej kontroli, mając

na względzie, że do tej pory termin ten wynosił 4 tygodnie zarówno dla mikroprzedsiębiorców, małych jak i średnich przedsiębiorstw. Skrócenie czasu wiąże się przede wszystkim z tym, że dla najmniejszych przedsiębiorców, w szczególności tych, którzy samodzielnie prowadzą działalność gospodarczą kontrola jest olbrzymim obciążeniem, mając dodatkowo na uwadze, że termin 4-tygodniowy dotyczy nie wszystkich możliwych kontroli, lecz jest to ograniczenie dla każdego organu z osobna. Przykładowo, mikroprzedsiębiorca mógł dotychczas być poddany kontroli podatkowej przez 4 tygodnie w roku, później sanitarnej przez kolejne 4, a dodatkowo jeszcze ZUS-owskiej. Należy zauważyć, że w dotychczasowej treści ustawy tak samo byli traktowani w zakresie kontroli przedsiębiorcy zatrudniający do 10 pracowników – ograniczając się do tego kryterium – jak i ci, którzy zatrudniają do 250 pracowników, czyli przedsiębiorcy, których skali nie da się porównać. Tak więc uznając,

że skoro do tej pory 4 tygodnie były wystarczające zarówno dla średnich, małych i mikroprzedsiębiorców, to skrócenie terminu do odpowiednio krótszych okresów jest w tym zakresie uzasadnione, mając w szczególności na uwadze obciążenie przedsiębiorców związane z toczącymi się u niego kontrolami. Ponadto oprócz skrócenia terminów wprowadzono w miejsce tygodni dni robocze, mając na uwadze, że zlikwiduje to wątpliwości odnośnie do liczenia tych terminów, jak i zniweczy problemy związane z przeprowadzaniem kontroli w okresie okołoswiątecznym.

W projekcie nowelizacyjnym do kontroli mikroprzedsiębiorców jest przewidzianych 12 dni roboczych, jako termin stanowiący próbę ograniczenia obciążeń przedsiębiorcy, jednakże z drugiej strony gwarantujący organom kontroli, w przypadku przeprowadzenia fachowej kontroli, wystarczający czas do jej przeprowadzenia. Te same argumenty leżą u podstaw skrócenia czasu kontroli w stosunku do małych przedsiębiorców do 16 dni roboczych.

Ponadto następuje zamiana pozostałych terminów zakładająca, że odpowiednikiem tygodnia jest 5 dni roboczych, przy czym dniem roboczym jest każdy dzień, który nie jest sobotą lub dniem wolnym od pracy w rozumieniu ustawy z dnia 18 stycznia 1951 r. o dniach wolnych od pracy. Pojęcie dnia roboczego jest powszechne w całej gospodarce i jeżeli przedsiębiorca wykonuje działalność w inne dni niż dni robocze, to powinien dostosować się do zasad ogólnych. Gdyby przedsiębiorca pracował tylko w soboty i niedziele, to praktycznie nie podlegałby kontroli. Nie chodzi więc o dni robocze przedsiębiorcy, ale o dni robocze w całej gospodarce narodowej.

Zmiana nie może pogorszyć dotychczasowego wymiaru dni, w których wolno prowadzić kontrolę. W przypadku średnich przedsiębiorców było to 4 tygodnie, a więc 20 dni, a w przypadku dużych przedsiębiorców 8 tygodni, czyli 40 dni.

Dodane ust. 1a-1c mają na celu wskazanie jak dokładnie ma być liczony czas kontroli, aby wyłączyć praktykę organów kontroli polegającą na tym, że kontrola u przedsiębiorcy trwała 3 dni, potem wszystkie czynności kontrolne były prowadzone w siedzibie organu kontroli przez parę

miesiący, a następnie kontynuowano „rozpoczętą” kontrolę, która trwała wg organów kontroli jak do tej pory „tylko 3 dni” u przedsiębiorcy. Tak więc uznano, że pierwszym dniem przeprowadzanej kontroli jest dzień rozpoczęcia *lege artis* czynności kontrolnych (po doręczeniu upoważnienia), natomiast ostatnim – dzień przedstawienia protokołu kontrolnego przedsiębiorcy, z jednym ważnym wyjątkiem, pozwalającym opracować protokół kontroli już po zakończeniu czynności kontrolnych, a więc i poza ustawowymi ograniczeniami okresów kontroli, jeżeli są spełnione przesłanki określone w ust. 1c. Nie pozostaje to przy tym w sprzeczności z regulacją zawartą w art. 83a.

Ponadto co do wyjątków zawartych w ust. 2 znajduje zastosowanie uzasadnienie do art. 82 ust. 2.

Ust. 3 – mając na względzie, że nie do przecenienia w obrocie gospodarczym jest informacja dotycząca konieczności zaangażowania przedsiębiorcy w pewne czynności (np. kontrolne), doręczenie pisma informującego o przedłużeniu kontroli musi nastąpić jeszcze przed upływem „pierwotnego” terminu kontroli, inaczej byłoby to iluzoryczne unormowanie nie gwarantujące praw przedsiębiorcy. Przedłużenie to nie może jednakże powodować przekroczenia terminów, o których mowa w ust. 1. Sankcją jest uznanie czynności za nieważne.

Art. 83a

Wprowadzenie tego przepisu podyktowane jest tym, aby wyłączyć z okresu kontroli pewne czynności organów kontroli, jak np. ekspertyzy, które zazwyczaj są długotrwałe. Wyłączenie to jest tylko wówczas skuteczne, gdy przedsiębiorca miał możliwość swobodnego wykonywania działalności gospodarczej, w tym dostęp do prowadzonej przez siebie dokumentacji i posiadanych składników majątku przedsiębiorstwa. Oczywiście nie musi to być dostęp nieograniczony, jednakże ważne jest, aby mógł, pomimo toczącej się kontroli, swobodnie prowadzić działalność gospodarczą.

Ponadto ust. 2 wprowadza zasadę, że organ kontrolny musi uzasadnić przerwę w kontroli oraz podać jej przewidywany czasokres. Sankcją braku uzasadnienia jest wliczenie przeprowadzonych badań lub

ekspertyz do ustawowo limitowanego czasu kontroli. Ponadto organ kontroli powinien w taki sam sposób zawiadomić o wznowieniu kontroli.

Jeżeli przerwa miałaby trwać odpowiednio długo, inny organ może prowadzić kontrolę w czasie tej przerwy (ust. 3). Jednakże nie może przedłużyć kontroli na okres po przerwie. Z drugiej strony organ, który przerwał kontrolę, nie może skrócić wówczas przerw, a więc może kontynuować kontrolę dopiero, gdy zakończy się kontrola innego organu wszczęta w okresie przerwy. Przepis ten ma na celu rozwiązanie ewentualnych kolizji między kontrolami u tego samego przedsiębiorcy.

2. Ustawa z dnia 17 listopada 1974 r. – Kodeks postępowania cywilnego

Art. 133 § 2a

W przepisie tym uzupełniono treść, obok rejestru sądowego dopisano ewidencję. Zmiana ta jest dostosowana do potrzeb wynikających z zaproponowanego projektu ustawy o zmianie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz o zmianie innych ustaw.

Art. 139 § 3

W przepisie tym wprowadzono zmiany o podobnym charakterze do powyższych, polegające na wykreśleniu wyrazów „a w przypadku osób fizycznych miejsca zamieszkania i adresu”.

3. Ustawa z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń

Art. 60¹

W przepisie tym wprowadza się sankcje w postaci ograniczenia wolności lub grzywny w sytuacjach, gdy przepisy ustawy o SDG nakładają na przedsiębiorcę określone obowiązki, które nie są przez przedsiębiorcę przestrzegane. Odpowiedzialność ponosi zarówno przedsiębiorca będący osobą fizyczną, jak i osoba prowadząca sprawy przedsiębiorcy lub reprezentująca przedsiębiorcę, będąca osobą fizyczną, jeżeli powoduje naruszenie obowiązków przedsiębiorcy będącego tak osobą fizyczną jak i jednostką organizacyjną.

W § 1 dodano sankcje za brak wpisu do KRS, gdyż ustawa o SDG przewiduje wpis do KRS także dla osób fizycznych. Dodano też sankcje za brak licencji lub zgody, gdyż są to także formy reglamentacji działalności przewidziane w ustawie o SDG. Ponadto zmieniono nazwę z „ewidencja działalności gospodarczej” na „ewidencja przedsiębiorców” zgodnie z nazewnictwem przyjętym w ustawie o SDG i ustawie o NIP. W § 1a wprowadzono sankcje za wykonywanie działalności gospodarczej w okresie zawieszenia działalności, co wynika z wprowadzenia w ustawie o SDG możliwości zawieszenia działalności. Zgodnie z § 3 uchylono sankcje za brak oznaczenia siedziby i miejsca wykonywania działalności gospodarczej. Natomiast za wprowadzenie do obrotu towaru bez oznaczeń odpowiadać powinien każdy, kto wprowadza towary do obrotu, a nie tylko ten, kto wykonuje działalność wytwórczą. W szczególności takim przedsiębiorcą będzie importer. W dodanych § 8-10 wprowadzono sankcje za naruszenie odpowiednich obowiązków przewidzianych w ustawie o SDG w art. 19, art. 21 i art. 22.

4. Ustawa z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej

Art. 42

Dostosowano treść informacji umieszczanych w rejestrze podmiotów gospodarki narodowej do treści danych zawartych w ewidencji przedsiębiorców. W szczególności w ust. 1 pkt 1 dodano „firma”, „PESEL”, w pkt 3 uściślono określenie rodzajów działalności przez odwołanie do Polskiej Klasyfikacji Działalności, dodano w pkt 6 numer ewidencji podatkowej „NIP”.

W ust. 2 wprowadzono zasadę, że informacje, o których mowa w ust. 1, oraz wszelkie zmiany w zakresie tych informacji Prezes Głównego Urzędu Statystycznego pozyskuje co do przedsiębiorców z Krajowego Rejestru Sądowego, Centralnej Informacji o Działalności Gospodarczej oraz z innych urzędowych rejestrów, a także od organów ubezpieczeń społecznych (np. co do liczby zatrudnionych w przedsiębiorstwie), przy pomocy platformy elektronicznej. Tym samym przedsiębiorcy nie będą już składać wniosków o wpis do rejestru podmiotów gospodarki

narodowej

i otrzymywać numeru REGON, a więc nie będą się też nim posługiwać w celach identyfikacyjnych. Oznacza to istotne zmniejszenie obciążeń nakładanych na przedsiębiorców. Jednocześnie rejestr podmiotów gospodarki narodowej nie ulega likwidacji, a numer w rejestrze staje się numerem wewnętrznym, na potrzeby organów statystyki publicznej. Pojęcie „platformy elektronicznej”, przy pomocy której GUS pozyskuje dane do rejestru, zdefiniowane będzie w ustawie o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników, płatników i przedsiębiorców. Właściwe organy będą zobowiązane do niezwłocznego przekazywania do GUS informacji wymienionych w ust. 1 i ich zmian, a także innych informacji niezbędnych do realizacji zadań Głównego Urzędu Statystycznego.

Uchylono ust. 4 i ust. 5a, co jest związane z zawartą w art. 42 ust. 2 zasadniczą zmianą w sposobie pozyskiwania danych przez GUS.

Po ust. 5a dodano ust. 5b, którego celem jest utrzymanie dotychczasowych zasad pozyskiwania danych przez GUS od podmiotów, które nie są przedsiębiorcami.

Art. 43

Zmieniono ust. 1 w ten sposób, że obejmuje tylko osoby i jednostki organizacyjne, które nie są przedsiębiorcami. W praktyce chodzi o rolników, hodowców, firmy agroturystyczne i inne rodzaje działalności wymienione w art. 3 ustawy o SDG. Odpowiednio zmieniono też ust. 3. Ustawa o SDG wprowadza obowiązek posługiwania się NIP tylko co do przedsiębiorców, a zatem w pozostałym zakresie numerem identyfikacyjnym powinien pozostać REGON, tym bardziej, że nie wszyscy rolnicy posiadają NIP.

Art. 44

Uchylono dotychczasowy ust. 1, gdyż numer REGON powinien funkcjonować jako numer wewnętrzny GUS nie ma więc potrzeby, aby posługiwały się nim urzędy i instytucje.

Wprowadzono jednocześnie w ust. 2 zasadę, że urzędy statystyczne udostępniają nieodpłatnie przy pomocy platformy elektronicznej:

- 1) wykazy podmiotów wpisanych do rejestru podmiotów wraz z nadanym im numerem identyfikacyjnym i zakodowanym opisem informacji objętych rejestrem (organom prowadzącym inne urzędowe rejestry i systemy teleinformatyczne administracji publicznej, na ich wniosek),
- 2) wyciągi z rejestru podmiotów (organom administracji rządowej i jednostek samorządu terytorialnego, innym instytucjom rządowym, Najwyższej Izbie Kontroli, Narodowemu Bankowi Polskiemu, Państwowej Inspekcji Pracy oraz Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych, na ich pisemny wniosek – w uzgodnionym zakresie, niezbędnym do wykonywania statutowych zadań tych organów).

Art. 45

Dostosowano zasady jawności rejestru podmiotów gospodarki narodowej do zasad jawności danych z rejestru i z ewidencji przedsiębiorców. W pełni jawne mogą być wszystkie dane zawarte w art. 42 ust. 1 z wyjątkiem adresu zamieszkania przedsiębiorcy i numeru PESEL.

Art. 46

Skorygowano zakres uprawnień Rady Ministrów, gdyż wpis do rejestru nie ma być dokonywany na wniosek i nie wydaje się zaświadczeń o wpisie do rejestru podmiotów gospodarki narodowej.

5. Ustawa z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników

Art. 1

W przepisie tym rozszerzono zakres przedmiotowy ustawy na zasady szczególne dotyczące prowadzenia ewidencji przedsiębiorców. Jest to zgodne z delegacją zawartą w art. 14 ust. 3 ustawy o SDG.

Art. 1a

W przepisie tym zawarto podstawowe definicje ustawowe pojęć i terminów wykorzystywanych w ustawie. Ze względu na to, że jest to ustawa podatkowa, podlegająca w sprawach nieuregulowanych

Ordynacji podatkowej (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.), odesłano też do definicji działalności gospodarczej i przedsiębiorcy zawartych w ustawie o SDG, tak aby nie było wątpliwości, że w takim właśnie znaczeniu używa się tych pojęć w ustawie.

Wprowadzono pojęcie „oddziału”, które oznacza wyodrębnioną formę prowadzenia działalności gospodarczej, a więc nie tylko tzw. jednostki lokalne, o których mowa w ustawie o statystyce publicznej, ale także zakłady umiejscowione w głównym miejscu wykonywania działalności.

Powtórzono definicję „miejsca zamieszkania” z Kodeksu cywilnego, gdyż mogłyby powstać wątpliwości, czy do tej ustawy publicznoprawnej znajdują zastosowanie pojęcia definiowane w prawie prywatnym.

Wprowadzono definicje „systemu teleinformatycznego” i „platformy elektronicznej”, odsyłające do ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2005 r. Nr 64, poz. 565 oraz z 2006 r. Nr 12, poz. 65). Pojęcia te są kluczowe dla regulowanej w ustawie problematyki udostępniania przez organy ewidencyjne informacji zawartych w ewidencji przedsiębiorców.

Art. 2

Dodano ust. 4 zgodnie z treścią art. 16 ust. 1 ustawy o SDG, ze względu na to, że zmieniono brzmienie art. 43 ust. 3 ustawy o statystyce publicznej, a więc potrzebne jest określenie tego obowiązku co do podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, a niebędących przedsiębiorcami (np. rolników). Dlatego nie wystarczy określenie tego obowiązku w art. 16 ust. 1 ustawy o SDG. Dopiero gdy podmiot nie posiada NIP, posługuje się numerem REGON zgodnie z ustawą o statystyce publicznej.

Art. 5

W ust. 2 skreślono wyraz „ewidencyjny” obok wyrazu „PESEL”, gdyż słowo „ewidencyjny” jest już zawarte w treści objętej skrótem. Treść ust. 2 odnosząca się do osób fizycznych znajduje pełne zastosowanie do wniosku aktualizacyjnego przedsiębiorców będących osobami fizycznymi. Tak więc wymogi zgłoszenia identyfikacyjnego określone w art.

15h ust. 1 są tylko uzupełniające wobec wymogów wynikających z tego przepisu.

Zakres podmiotowy ust. 3 odnosi się do podatników niebędących osobami fizycznymi. Tym samym przepis ten – przeciwnie niż ust. 2 – w ogóle nie znajduje zastosowania do podmiotów wpisywanych do ewidencji. Dotyczy zatem tylko podatników instytucjonalnych, którzy są wpisywani do KRS-u, są spółkami cywilnymi lub innymi jednostkami organizacyjnymi, którym nadawany jest NIP na mocy art. 5 ust. 3 pkt 1 i 3, lub w ogóle nie są przedsiębiorcami, a powinni uzyskać NIP jako podatnicy. Ze względu na wyeliminowanie REGON jako numeru identyfikacyjnego, wykreślono wymóg jego podawania w zgłoszeniu identyfikacyjnym.

W ust. 3 pkt 1-3 sprecyzowano pojęcie „dane dotyczące”, zastępując je konkretnymi wymogami co do podania określonych danych.

W ust. 4 sprecyzowano wymóg podawania informacji dotyczących działalności przez uzgodnienie z podobnym wymogiem określonym w art. 15h ust. 1 i 2 dla przedsiębiorców.

W ust. 4b zliberalizowano wymogi dotyczące przedkładania dokumentów potwierdzających prawo do lokalu lub nieruchomości albo zawierających umowę spółki i wyeliminowano wymóg przedkładania zaświadczenia o numerze identyfikacyjnym REGON. Ze względu na to, że w stosunku do przedsiębiorców wymagania są jeszcze mniejsze (wymaga się tylko oświadczenia co do prawa do lokalu – art. 15h ust. 1) przyjęto, że wystarcza dołączenie do wniosku identyfikacyjnego kopii ww. dokumentów. Art. 5a

Zmieniona treść przepisu została dostosowana do likwidacji ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez gminy.

Art. 14

W ust. 1 dodano „w systemie teleinformatycznym” zdefiniowanym w art. 1a. Ponadto w związku z utworzeniem CIDG prowadzonej przez ministra właściwego do spraw gospodarki konieczne było też dookreślenie, gdzie znajdują się dane z ewidencji o przedsiębiorcach i kto

proceeds this evidence in a nationwide scale. Because the evidence of entrepreneurs, so also each of its parts (art. 1a pkt 4), does not stand in contradiction with the principle expressed in art. 15c ust. 1, that the evidence (at the local level) is conducted by the heads of tax authorities.

Art. 14a

This provision was added in order to determine the manner of providing or exchanging data collected in an information system. It is to be implemented through the electronic platform ePUAP, supervised and conducted by the Minister responsible for information technology. The concept of an electronic platform was defined in art. 1a.

Art. 14b

This provision constitutes a continuation of the regulation contained in art. 14b in relation to the use of an electronic platform for the realization of public tasks. The provision aims to limit the traditional flow of documents in paper form and transition to electronic methods of information exchange.

Art. 15

This provision, in place of the absolute application of the principle of confidentiality of tax data, introduces a broad exception contained in art. 15n, and specifically the disclosure of data contained in the evidence of entrepreneurs.

Rozdział 4a

Chapter 4a, added to the content of the Act, contains the regulation of the evidence of entrepreneurs and the principles of its conduct. The placement of these provisions in one chapter allows for a proper consolidation of provisions on the evidence of entrepreneurs.

Art. 15c

The provision determines who conducts the evidence, in what manner (in an information system) and which entities are subject to the evidence. Because the evidence of entrepreneurs, so also each of its parts (art. 1a pkt 4), it should be noted that the evidence is conducted by the heads of tax authorities.

skarbowych na szczeblu lokalnym, natomiast na szczeblu ogólnokrajowym, zgodnie z regułą wyrażoną w art. 14, ewidencja jest prowadzona przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych w ramach Krajowej Ewidencji Podatników.

Art. 15d

W ust. 1 określona została właściwość naczelników urzędów skarbowych. Przepis ten ma pierwszeństwo przed właściwością określoną w art. 4.

W ust. 2 rozstrzygnięto problem kolizji właściwości, jeżeli podatnik posiadał już NIP i właściwym był inny naczelnik urzędu skarbowego niż określony w art. 15d ust. 1. Ze względu na to, że podatnik jest tu zarazem przedsiębiorcą, przyznano pierwszeństwo właściwości określonej w art. 15d ust. 1.

Ust. 3 stanowi klauzulę bezpieczeństwa, na wypadek gdy nie można określić właściwości naczelnika urzędu skarbowego.

Art. 15e

Przepis ten wprowadza podstawowe zasady dotyczące wpisu do ewidencji. Ważnym przepisem jest tu postanowienie, że wpisem do ewidencji jest również wykreślenie albo zmiana wpisu, gdyż oznacza to konieczność wydawania decyzji administracyjnych co do wszystkich tych aktów organu ewidencyjnego. Przepis wprowadza też pojęcie akt ewidencyjnych i jego stosunek do pojęcia wpisu do ewidencji.

Art. 15f

Art. 15f ust. 1 wyraża zasadę koncentracji czynności naczelnika urzędu skarbowego w związku ze zgłoszeniem identyfikacyjnym przedsiębiorcy. Takie zgłoszenie stanowi nie tylko wniosek o nadanie NIP, ale jednocześnie wniosek o wpis do ewidencji. Ogranicza to ilość wniosków składanych do organu ewidencyjnego. Jeżeli podatnik posiada już NIP, to zgodnie z ust. 2 składa zgłoszenie aktualizacyjne, które jest tylko wnioskiem o wpis do ewidencji. Pierwsze zgłoszenie do ewidencji jest bezpłatne, natomiast zgłoszenie zmian w ewidencji jest już obciążone opłatą w wysokości 25 zł. Celem tego rozwiązania jest uproszczenie

uruchamiania działalności gospodarczej, gdyż ogranicza ilość czynności koniecznych do dokonania wpisu a ponadto obniża koszty działalności dla tych podmiotów, które dopiero ją rozpoczynają, a więc nie mają jeszcze dochodów ze swojej działalności. Ten ostatni argument odpada w wypadku dokonywania zmian w ewidencji, a więc nie ma podstaw do zwolnienia z opłat.

Art. 15g

Przepis ten w ust. 1 wyraża zasadę „jednego okienka” dzięki możliwości równoczesnego złożenia do organu ewidencyjnego wniosku o rejestrację w organach ZUS. Należy pamiętać, że idea „jednego okienka” nie oznacza „jednego okienka” dla wszystkich przedsiębiorców, lecz „jednego okienka” dla konkretnego przedsiębiorcy. Dlatego nieobjęcie przepisami ustawy o NIP przedsiębiorców podlegających rejestrowi w KRS nie jest sprzeczne z tą zasadą. Przepis daje możliwość równoczesnego wystąpienia o rejestrację podatnika VAT, a także złożenia wniosku o wpis do rejestru działalności regulowanej wraz z oświadczeniem o spełnieniu warunków wymaganych do wykonywania tej działalności (ust. 2). Zasada jednego okienka oznacza więc, że przedsiębiorca może załatwić sprawy ewidencyjne należące do kompetencji różnych organów w jednym miejscu. Tutaj jest to urząd skarbowy i złożenie odrębnego wniosku do ZUS nie zmienia tej zasady. Także i w tym zakresie zasada „jednego okienka” jest zachowana. Tym niemniej w ust. 1 ustawy o NIP dopuszcza się wniosek zintegrowany, co oznacza, że nie będzie konieczne wypełnienie odrębnego wniosku o wpis do ewidencji i zgłoszenia ZUS, lecz wystarczy jeden wspólny wniosek. Realizacja tej prawnej możliwości zależy od rozporządzeń wykonawczych.

Art. 15h

Przepis w ust. 1 określa wymogi jakie powinno spełniać zgłoszenie identyfikacyjne bądź aktualizacyjne (jeżeli wnioskodawca ma NIP) osoby fizycznej. Podstawowe wymogi są określone w art. 5 ust. 2, do którego przepis odsyła. Dalsze wymogi są zawarte w pkt 1-8. W pkt 2 użyto zdefiniowanego określenia miejsca wykonywania działalności. Pojęcie

„głównego miejsca” jest zgodne z ustawą o statystyce publicznej. W pkt 3 przewidziano złożenie oświadczenia o prawie do lokalu lub nieruchomości. Dla przedsiębiorcy stanowi to uproszczenie ogólnego wymogu zawartego w ustawie o NIP składania dokumentów, nawet jeżeli wymóg ten dotyczy tylko dostarczenia kopii dokumentów (art. 5 ust. 4b). W pkt 6 przewidziano nie tylko rachunki bankowe, ale także inne rachunki rozliczeniowe, ze względu na ustawową dopuszczalność prowadzenia rozliczeń przez SKOK-i. W pkt 7 przewidziano dane stałego pełnomocnika. Pojęcie pełnomocnika jest na tyle szerokie, że może obejmować także prokurenta, gdyby taki został ustanowiony. To czy przedsiębiorca

– osoba fizyczna może ustanawiać prokurę jest przedmiotem licznych sporów, gdyż Kodeks cywilny jest w tym zakresie niejednoznaczny.

Terminy dokonania zgłoszenie identyfikacyjnego przedsiębiorcy, zgodnie z ust. 2, nie różnią się od ogólnych terminów dokonywania zgłoszeń.

Art. 15i

Przepis określa wymogi wniosku aktualizacyjnego i zasady dotyczące składania wniosku. Ust. 4 jest przepisem kolizyjnym, który rozstrzyga właściwość naczelnika urzędu skarbowego w razie, gdy przedsiębiorca zmienił miejsce zamieszkania. Nie może on dokonywać aktualizacji w urzędzie skarbowym właściwym według nowego miejsca zamieszkania, bo ten nie dysponuje jeszcze jego aktami rejestrowymi, lecz powinien dokonać jej jeszcze w poprzednim urzędzie skarbowym, a ten przesyła dopiero dane i akta do nowego urzędu skarbowego.

Art. 15j

Przepis określa sposób złożenia zgłoszenia identyfikacyjnego bądź aktualizacyjnego, które jest zarazem złożeniem wniosku o wpis do ewidencji. Złożenie wniosku powinno być odformalizowane, a w każdym razie nie powinno się nakładać na przedsiębiorcę większych obciążeń, niż ma on obecnie. Dlatego dopuszczalne jest złożenie wniosku osobiście, drogą listowną (bez potrzeby notarialnego poświadczenia podpisu) oraz drogą elektroniczną, z użyciem podpisu elektronicznego lub bez tego podpisu, ale w tym ostatnim przypadku konieczne jest

osobiste uzupełnienie własnoręcznego podpisu na wniosku w określonym terminie, po jego złożeniu w postaci elektronicznej.

Złożenie wniosku w formie elektronicznej bez użycia podpisu elektronicznego wymaga uzupełnienia ex post przez podpisanie wniosku własnoręcznie w ciągu 14 dni od przesłania w formie elektronicznej ze względu na treść art. 168 § 5 w zw. z art. 3b Ordynacji podatkowej, który wymaga stosowania podpisu elektronicznego. Ponieważ warunek złożenia podpisu elektronicznego nie jest w tej opcji spełniony, wobec tego – w sensie prawnym – wniosek jest składany osobiście (decyduje własnoręczne złożenie podpisu), a nie w formie elektronicznej, pomimo użycia elektronicznych sposobów komunikacji z urzędem.

Nie wymaga się od przedsiębiorcy składania żadnych załączników (np. dokumentu stwierdzającego prawo do lokalu lub nieruchomości czy umowy spółki), ani nie wnosi on opłat od zgłoszenia, co dodatkowo upraszcza tryb dokonania wpisu do ewidencji. Natomiast przedsiębiorca może załączyć np. żądanie zgłoszenia płatnika składek lub zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych, stąd w art. 15j jest mowa o załącznikach.

Art. 15k

Przepis określa procedurę stosowaną przez organ ewidencyjny. Przyjęto zasadę, że badanie wniosku o wpis do ewidencji powinno ograniczać się do sprawdzenia wniosku pod względem formalnym (ust. 1-2), a więc organ ewidencyjny nie powinien badać wniosku pod względem zgodności zawartych tam danych z rzeczywistym stanem rzeczy. Do aspektów formalnych należy zaliczyć także zgodność z obowiązującym stanem prawnym (ust. 3). Określono ściśle terminy na czynności organu ewidencyjnego (ust. 4), celem usprawnienia procedury wpisu do ewidencji. W ust. 6 przyjęto zasadę koncentracji procedury ewidencyjnej w urzędach skarbowych, co wyraża się w uproszczeniu procedury decyzyjnej (jedna decyzja zamiast dwóch – o nadaniu NIP i wpisie do ewidencji przedsiębiorców). Wpis do ewidencji i nadanie NIP lub sam wpis następują w drodze decyzji, od której służy odwołanie, to samo dotyczy zmiany w treści wpisu w wyniku zgłoszenia aktualizacyjnego, gdyż zmiana wpisu jest też wpisem w sensie prawnym (art. 15e ust. 3).

Uproszczenie procedury wymaga, by decyzja była przesyłana wnioskodawcy w ten sam sposób w jaki został złożony wniosek, czyli w drodze elektronicznej (ust. 7).

Art. 15l

Przepis reguluje zasady odmowy wpisu i nadania NIP lub odmowy wpisu

i pozostawienia NIP wnioskodawcy. Organ ewidencyjny decyduje czy odmowa ma dotyczyć tylko wpisu do ewidencji, czy także nadania NIP. Informacja o decyzji jest przesyłana do organów ZUS (ust. 2), aby nie musiały one prowadzić zbędnego postępowania.

Art. 15ł

Przepis reguluje procedurę przesyłania przez organ ewidencyjny wniosków do ZUS. Założeniem techniczno-prawnym jest minimalizacja obciążeń nakładanych na urzędy skarbowe w związku z nowymi obowiązkami w zakresie prowadzenia ewidencji przedsiębiorców. W związku z tym urzędy skarbowe przesyłają wnioski do oddziałów ZUS bez ich weryfikacji. W razie stwierdzenia błędów lub braków we wniosku, ZUS kieruje żądanie poprawy lub uzupełnienia bezpośrednio do wnioskodawcy, a więc bez angażowania urzędów skarbowych.

Art. 15m

Przepis określa obowiązki informacyjne organu ewidencyjnego w stosunku do przedsiębiorców. Intencją przepisu jest ułatwienie przedsiębiorcom dostępu do ewidencji przez wyraźne wyartykułowanie ich praw w zakresie dostępu do informacji. Podobnemu celowi służy przekazanie niektórych obowiązków informacyjnych i w zakresie pomocy udzielanej przedsiębiorcom do gmin na zasadzie zadań zleconych administracji państwowej. Będzie to miało szczególne znaczenie na obszarach, gdzie urząd gminy jest bliżej wnioskodawcy niż urząd skarbowy, co wynika stąd, że w skali kraju urzędów gmin jest kilkakrotnie więcej niż urzędów skarbowych.

Art. 15n

Przepis wprowadza zasadę jawności w sensie formalnym (ust. 1 i 6) i materialnym (ust. 4), zasadę ograniczonej jawności co do danych osobistych zdefiniowanych w ramach definicji legalnych (ust. 1), a także zasadę domniemania prawdziwości danych wpisanych do ewidencji (ust. 5).

Do zasady jawności danych stosują się uwagi jakie poczyniono co do art. 45d ustawy o SDG, w zakresie jawności danych udostępnianych przez CIDG. W tym miejscu należy dodać, że ochrona interesu przedsiębiorcy wyrażona w ust. 2 wymaga zniesienia zasady pełnej jawności danych osobistych przedsiębiorcy i zastąpienia jej zasadą ułatwionego dostępu do tych danych. Przy takim rozwiązaniu wszystkie inne dane (firma, siedziba, miejsce wykonywania działalności, numer rachunku bankowego, NIP, dane pełnomocnika, ew. otwarcie postępowania upadłościowego lub naprawczego) byłyby w pełni jawne i dostępne w sposób przewidziany w odrębnych przepisach.

Ust. 3 określa także zasady dostępu do akt ewidencyjnych. Nie mogą one być dostępne przez CIDG, gdyż CIDG nie posiada delegatur przy urzędach skarbowych. Dostęp możliwy jest zatem tylko w samych urzędach skarbowych. Dane ewidencyjne są zaś dostępne tylko przez CIDG (art. 6), chyba że chodzi o dane niejawne lub o wydawanie zaświadczeń, odpisów i informacji pisemnych.

Art. 15o

Przepis w ust. 1 określa zasady odpowiedzialności przedsiębiorcy za szkodę wynikłą z niezgłoszenia danych lub za podanie danych nieprawdziwych. Jest to surowa odpowiedzialność na zasadzie ryzyka, od której zwalnia tylko wystąpienie jednej przesłanej egzoneracyjnych: działanie siły wyższej albo wyłączna wina poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą przedsiębiorca nie ponosi odpowiedzialności. Ponadto, zgodnie z ust. 2, co do jawnych danych wpisanych do ewidencji (a więc nie dotyczy to danych osobistych, do których dostęp jest ograniczony), niezgodnie ze zgłoszeniem, przedsiębiorca nie może zasłaniać się wobec osoby trzeciej działającej w dobrej wierze zarzutem, że dane te

nie są prawdziwe, jeżeli zaniedbał wystąpić niezwłocznie z wnioskiem o sprostowanie, uzupełnienie lub wykreślenie wpisu.

Art. 15p

W ust. 1 określono jakie dane objęte są obowiązkiem wydawania przez organy ewidencyjne odpisów, wyciągów i zaświadczeń oraz pisemnych informacji o treści wpisu do Ewidencji. Należy podkreślić, że nie są to tylko dane pochodzące z ewidencji, ale także inne dane, które organy ewidencyjne uzyskują z Centralnej Informacji o Działalności Gospodarczej, o której mowa w art. 45a ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Te odpisy, wyciągi i zaświadczenia oraz pisemne informacje mają zgodnie z ust. 2 moc dokumentów urzędowych w rozumieniu Ordynacji podatkowej.

Art. 15r

Przepis formułuje zasadę nieusuwalności danych a jednocześnie zezwala na sprostowanie w drodze postanowienia wpisu zawierającego oczywiste błędy. Taki zapis upraszcza znacznie procedurę ewidencyjną.

W razie wykreślenia przedsiębiorcy z ewidencji przedsiębiorców dane zawarte w Ewidencji zostają przeniesione do zasobów archiwalnych. Prowadzenie zbiorów archiwalnych leży w kompetencji ministra właściwego do spraw finansów publicznych, zgodnie z art. 14 ust. 1.

Art. 15s

Przepis reguluje wykreślenie wpisu na wniosek przedsiębiorcy. W takim wypadku organ ewidencyjny decyduje – w zależności od okoliczności faktycznych, czy podatnik wykreślony z ewidencji zachowuje dotychczasowy NIP. W związku z wykreśleniem przedsiębiorcy z ewidencji może powstać problem, czy jest on nadal podatnikiem, czy też – w szczególnych okolicznościach – może nim nie być. W takim razie powinna istnieć możliwość likwidacji numeru, który nie ma żadnego odniesienia do sytuacji prawnej określonej osoby lub jednostki organizacyjnej. W stosunku do przedsiębiorcy wypełniona tu zostaje luka prawna, która występuje w przepisach ogólnych.

Art. 15t

Przepis jest związany z art. 14 ust. 2b ustawy o SDG, na mocy którego przedsiębiorca będący osobą fizyczną jest wpisywany do KRS. W takim wypadku podlega wykreśleniu z ewidencji. W ust. 3 przewidziano też możliwość powrotu do ewidencji, jeżeli odpadły przyczyny przeniesienia przedsiębiorcy do KRS. Przepisy te są elastyczne i dogodne dla przedsiębiorców oraz dopasowane do form ich aktywności gospodarczej.

Art. 15u

Przepis określa przypadki, w których następuje wykreślenie przedsiębiorcy z urzędu lub zmiana treści. W zależności od zaistniałej przyczyny wykreślenia lub zmiany wpisu stosuje się procedurę określoną w ust. 2-6. W ust. 4 wprowadzono możliwość, aby w razie gdy w ewidencji zostały zamieszczone dane niezgodne z obowiązującymi przepisami prawa, organ ewidencyjny dokonał wpisu z naruszeniem prawa, przedsiębiorca będący osobą fizyczną zmarł lub utracił zdolność do czynności prawnych albo wpisano dane niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, organ ewidencyjny mógł działać także na wniosek osoby mającej interes prawny. Ma to na celu zapewnienie współdziałania, a także kontrolę działania organu ewidencyjnego ze strony osób trzecich mających interes prawny. Ponadto niektóre przyczyny wykreślenia są objęte możliwością konwalidacji przez zmianę treści wpisu, przy czym stosuje się odpowiednio przepisy o usunięciu błędu lub braków w treści wpisu. Zasadę konwalidacji stosuje się do sytuacji, gdy zamieszczono dane niezgodne z obowiązującymi przepisami prawa lub wpisano dane niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy.

Art. 15w

Przepis zawiera w ust. 1 delegację ustawową dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do wydawania rozporządzeń wykonawczych do ustawy. Jednocześnie wymagana jest opinia ministra właściwego do spraw informatyzacji, lecz tylko w niezbędnym zakresie, to znaczy tylko w sprawach związanych z informatyzacją zadań publicznych. Treść tych rozporządzeń wynika z treści zawartej w przepisach rozdziału 4a ustawy.

Szczególnego trybu wymaga pomoc – głównie o charakterze informacyjnym i technicznym – świadczona przez gminy, na zasadzie zadań zleconych, przedsiębiorcom starającym się o wpis do ewidencji. Delegacja do odpowiednich regulacji w drodze rozporządzenia została zamieszczona w ust. 2.

Art. 15x

Przepis wyraża zasadę, że przepisy rozdziału 4a są przepisami szczególnymi, a zatem tylko w sprawach nieuregulowanych stosuje się odpowiednio przepisy rozdziałów poprzedzających. Dotyczy to np. zasady jawności danych, która została autonomicznie uregulowana w art. 15n i dlatego nie obowiązuje zasada tajemnicy skarbowej określona w art. 15 ustawy o NIP.

6. Ustawa z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym

Art. 13

W związku z poszerzeniem zakresu podmiotowego rejestru przedsiębiorców o przedsiębiorców będących osobami fizycznymi, których przychody netto w każdym z dwóch ostatnich lat obrotowych osiągnęły wartość co najmniej 800 tys. euro, powodującą obowiązek prowadzenia ksiąg rachunkowych (art. 14 ust. 2b ustawy o SDG), w art. 13 ust. 1a odstępuje się od obowiązku ogłoszenia tych wpisów w Monitorze Sądowym i Gospodarczym.

Art. 19a

Zmiana dotyczy poszerzenia zakresu podmiotowego rejestru przedsiębiorców o przedsiębiorców będących osobami fizycznymi, których przychody netto w każdym z dwóch ostatnich lat obrotowych osiągnęły wartość powodującą, obowiązek prowadzenia ksiąg rachunkowych (art. 14 ust. 2b ustawy o SDG).

Art. 19b

Zmiana jest związana z likwidacją numeru REGON jako numeru identyfikacyjnego przedsiębiorcy.

Art. 19c

Przepis ten ma na celu zrównanie sytuacji przedsiębiorcy wpisywanego do KRS z sytuacją przedsiębiorcy wpisywanego do ewidencji przedsiębiorców w zakresie realizacji zasady tzw. „jednego okienka”, o czym stanowi art. 15ł ustawy o NIP.

Art. 19d

Dodanie tego przepisu jest związane z wprowadzeniem instytucji zawieszenia działalności gospodarczej przedsiębiorcy. Zawieszenie obejmuje przedsiębiorców niezatrudniających pracowników, a więc może dotyczyć także przedsiębiorców wpisanych do KRS.

Art. 20a

W przepisie zmieniono termin rozpoznania wniosku o wpis z 14 dni na 7 dni, gdyż należy dostosować terminy z ustawy o KRS do rozwiązań przyjętych w ustawie o NIP, w tym wypadku do art. 15h ust. 6.

Art. 34

W przepisie zmieniono „ze spółką” na „z podmiotem wpisanym do rejestru”, gdyż ograniczenie zakresu podmiotowego przepisu do spółek nie ma żadnego uzasadnienia. Należy zaznaczyć, że ust. 1 tego artykułu odnosi się do podmiotów wpisanych do rejestru a nie do spółek.

Art. 35

Zgodnie z art. 16 ustawy o SDG numer identyfikacji podatkowej (NIP) jest podstawowym numerem identyfikacyjnym przedsiębiorcy. Z tego względu ma on pierwszeństwo w stosunku do osób fizycznych będących przedsiębiorcami przed numerem PESEL, a w stosunku do jednostek organizacyjnych jest w zasadzie wyłączny, gdyż numer REGON nie ma już pełnić funkcji identyfikacyjnej i przedsiębiorcy nie będą się tym numerem posługiwać. W przypadku jednostek organizacyjnych rejestrowanych w KRS numerem pomocniczym może być numer w tym rejestrze. Jego znaczenie może polegać tylko na ułatwieniu wyszukiwania podmiotu wpisanego do rejestru, natomiast nie powinien pełnić funkcji identyfikacyjnej, o czym świadczy treść art. 16 ustawy o SDG, gdzie numer ten nie jest wymieniony.

Art. 36

Uzupełnienie w pkt 16 o osoby fizyczne jest związane z poszerzeniem zakresu podmiotowego rejestru przedsiębiorców o przedsiębiorców będących osobami fizycznymi, których przychody netto w każdym z dwóch ostatnich lat obrotowych osiągnęły wartość powodującą, obowiązek prowadzenia ksiąg rachunkowych (art. 14 ust. 2b ustawy o SDG).

Art. 38

Pkt 1c uzupełniono o wymóg podawania imienia, nazwiska oraz adresu głównego miejsca wykonywania działalności osoby fizycznej, ewentualnie adresu do korespondencji jeżeli jest inny niż adres głównego miejsca wykonywania działalności osoby fizycznej.

W pkt 1e pominięto numer w ewidencji działalności gospodarczej, gdyż przedsiębiorca ma być wpisywany do ewidencji przedsiębiorców, a nie do ewidencji działalności gospodarczej, a w tej ewidencji nie przewiduje się innych numerów niż NIP.

W odniesieniu do wspólników spółek osobowych w ust. 2a dodano „będących osobami fizycznymi”, gdyż dane wymienione w tym punkcie mogą odnosić się tylko do osób fizycznych.

W pkt 3 eliminuje się obowiązek podawania numeru REGON, gdyż numer REGON nie ma już pełnić funkcji identyfikacyjnej przedsiębiorcy.

Art. 40

W pkt 6 dodano wymóg informacyjny co do danych o zawieszeniu i wznowieniu działalności gospodarczej przedsiębiorcy. Dodanie tego przepisu jest związane z wprowadzeniem instytucji zawieszenia działalności gospodarczej przedsiębiorcy.

7. Ustawa z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych

Art. 13

Przepis został uzupełniony o wyłączenie okresu zawieszenia działalności gospodarczej, co jest związane z wprowadzeniem instytucji zawieszenia działalności gospodarczej przedsiębiorcy. Zgodnie z art. 14a ust. 4 i 5

ustawy o SDG przedsiębiorca w okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej jest zwolniony z obowiązków nakładanych na przedsiębiorców oraz nie może korzystać z uprawnień przyznanych przedsiębiorcom na podstawie odrębnych ustaw. Przedsiębiorca będący osobą fizyczną może jednakże dalej pozostawać w dobrowolnym ubezpieczeniu, na podstawie przepisów o ubezpieczeniach społecznych (art. 14a ust. 5 ustawy o SDG). W związku z tym osoby te nie podlegają w okresie zawieszenia działalności obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu.

Art. 33 i 35

W przepisach tych uchylono obowiązek podawania numeru REGON, gdyż numer REGON nie ma już pełnić funkcji identyfikacyjnej przedsiębiorcy.

Art. 36

W przepisie w ust. 9 dodano możliwość dokonania zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych za pośrednictwem sądu rejestrowego albo organu ewidencyjnego na podstawie przepisów o rejestrze przedsiębiorców lub o ewidencji przedsiębiorców, gdyż możliwość taką przewidują przepisy ustawy o KRS (art. 19c) i przepisy ustawy o NIP (art. 15g, 15i i 15ł). Zgodnie z art. 67 w związku z art. 74 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, zgłoszenie do ubezpieczeń zdrowotnych dokonuje się w organach ubezpieczeń społecznych, a więc wynika z tego, że zgłoszenie to także może być dokonane za pośrednictwem sądu rejestrowego albo organu ewidencyjnego.

Dodanie ust. 11a i 11b związane jest z wprowadzeniem instytucji zawieszenia działalności gospodarczej przedsiębiorcy i wyłączeniem w tym okresie obowiązkowego ubezpieczenia przedsiębiorcy.

W związku z dopuszczeniem przez przepisy ustawy o KRS (art. 19c) i przepisy ustawy o NIP (art. 15g, 15i i 15ł) pośrednictwa organów rejestrowych i ewidencyjnych w składaniu wniosków i informowaniu o

zmianach w danych odnoszących się do przedsiębiorcy dodano w ust. 13 możliwość zawiadomienia o zmianach danych za pośrednictwem organów rejestrowych albo ewidencyjnych.

Art. 43

W przepisie w ust. 1 dodano możliwość dokonania zgłoszenia płatnika składek na ubezpieczenie społeczne za pośrednictwem sądu rejestrowego albo organu ewidencyjnego na podstawie przepisów o rejestrze przedsiębiorców lub o ewidencji przedsiębiorców, gdyż możliwość taką przewidują przepisy ustawy o KRS (art. 19c) i przepisy ustawy o NIP (art. 15ł). Należy zaznaczyć, że zgodnie z art. 32 ustawy o ubezpieczeniach społecznych do składek na ubezpieczenie zdrowotne w zakresach tam wymienionych stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne. Wobec tego zgłoszenie płatnika składek na ubezpieczenie zdrowotne może być dokonane jednocześnie ze zgłoszeniem płatnika składek na ubezpieczenia społeczne za pośrednictwem sądu rejestrowego albo organu ewidencyjnego.

W ust. 3a, 4 i 5 uchylono obowiązek podawania numeru REGON, gdyż numer REGON nie ma już pełnić funkcji identyfikacyjnej przedsiębiorcy.

Art. 44

W związku z dopuszczeniem przez przepisy ustawy o KRS (art. 19c) i przepisy ustawy o NIP (art. 15ł) pośrednictwa organów rejestrowych i ewidencyjnych w składaniu wniosków i informowaniu o zmianach w danych odnoszących się do przedsiębiorcy, dodano w ust. 1 możliwość zawiadomienia o zmianach danych za pośrednictwem organów rejestrowych albo ewidencyjnych. Z tego samego względu ograniczono obowiązki wynikające z ust. 2. Zmiana w ust. 2 pociąga za sobą konieczność dostosowania do niej treści ust. 3.

Art. 45

W ust. 1 uchylono obowiązek podawania numeru REGON, gdyż numer REGON nie ma już pełnić funkcji identyfikacyjnej przedsiębiorcy.

Po art. 50 dodano rozdział 4a, któremu nadano tytuł „Interpretacje przepisów z zakresu ubezpieczeń społecznych”. Przedmiotowe przepisy

są zgodne z ustawą z dnia 16 listopada 2006 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 217, poz. 1590). Zmierzają one do unormowania kwestii wiążących interpretacji przepisów z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Interpretacje te wydawane są przez właściwy podmiot tj. Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w formie decyzji, na pisemny wniosek ubezpieczonego lub płatnika składek, który powinien zawierać opis stanu faktycznego oraz stanowisko w sprawie. Istotne znaczenie ma fakt, że Prezes ZUS może upoważnić do wydawania tych interpretacji kierowników jednostek organizacyjnych Zakładu, ustalając jednocześnie ich właściwość rzeczową i miejscową. Same interpretacje udzielane są na wniosek, który zgodnie z art. 50b podlega opłacie w wysokości 75 zł i którą należy wpłacić w terminie wskazanym w ustawie. Opłata stanowi dochód budżetu państwa. Zmiana albo uchYLENIE decyzji, o której mowa powyżej może nastąpić wyłącznie w drodze wyroku, wydanego przez właściwy organ odwoławczy.

Ostateczne decyzje oraz wyroki dotyczące interpretacji przepisów z zakresu ubezpieczeń społecznych zamieszczane są na stronie internetowej Zakładu bez podania danych identyfikujących ubezpieczonego lub płatnika składek.

8. Ustawa z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne

Art. 34

Projektowany przepis art. 34 zakłada zniesienie instytucji przerwy w prowadzeniu działalności gospodarczej i zastąpienie jej instytucją zawieszenia działalności gospodarczej. Zmiany te związane są z proponowanymi zmianami w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej (art. 14a ust. 1) dotyczącymi instytucji zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej, odnoszącej się jedynie do osób, które wybrały opodatkowanie w formie karty podatkowej. Za cały okres zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej nie będzie pobierany podatek w formie karty podatkowej. Ponieważ okres zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej liczony będzie w

pełnych miesiącach kalendarzowych, projekt nie przewiduje sposobu określania stawki karty podatkowej za jeden dzień (1/30 należności), jak ma to miejsce w odniesieniu do instytucji przerwy.

9. Ustawa z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa

Art. 48

Zmiana polegająca na dodaniu ust. 3 ma na celu uregulowanie kwestii ustalania podstawy wymiaru zasiłku chorobowego, w sytuacji, kiedy przerwa w ubezpieczeniu spowodowana jest zawieszeniem wykonywana działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej na okres nieprzekraczający jednego miesiąca (art. 14c ust. 1 ustawy o SDG).

Art. 52

Dodanie ust. 3 w art. 48 powoduje konieczność dodania tego przepisu w treści art. 52.

10. Ustawa z dnia 24 lipca 1999 r. o służbie celnej

Art. 6b

Zmiana polegająca na dodaniu ust. 1a w art. 6b ustawy ma na celu umożliwienie przeprowadzenia kontroli w ramach nadzoru podatkowego przez pracowników lub funkcjonariuszy celnych na podstawie stałych upoważnień do kontroli. Rozwiązanie to jest uzasadnione specjalnym charakterem tych kontroli, powiązanych częstokroć ze zwalczaniem przestępczości zorganizowanej.

11. Ustawa z dnia 9 listopada 2000 r. o utworzeniu Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości

Art. 4

W dodanych ust. 5 i 6 powierzono Agencji nowe zadania dotyczące przede wszystkim: badania roli małych i średnich przedsiębiorców i przygotowywania raportów w tym zakresie, analizowania barier ich rozwoju oraz wydawania opinii o wpływie projektowanych regulacji prawnych na ich stan i koszty działania. W prowadzonych pracach Agencja zostaje zobowiązana do zwrócenia uwagi także na sytuację

mikroprzedsiębiorców oraz do gromadzenia i udostępniania informacji o programach pomocowych. Proponowana nowelizacja zobowiązuje centralne organy administracji rządowej opracowujące projekty aktów prawnych powszechnie obowiązujących do zasięgania opinii Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości.

Utworzona dnia 1 stycznia 2001 r. Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości zapewnia małym i średnim przedsiębiorcom dostęp do informacji, doradztwa, szkoleń i wsparcia finansowego, dysponuje dużym doświadczeniem i bazą danych niezbędną do prowadzenia badań dotyczących tego sektora. Dlatego jest uzasadnione skoncentrowanie w tej jednej rządowej instytucji badań nad rolą małych i średnich firm, barierami, które napotykają w swoim rozwoju i połączenie tego z opiniowaniem wpływu projektowanych regulacji prawnych na ten sektor. Opracowywanie opinii na temat efektów proponowanych rozwiązań prawnych ułatwi prace innym organom administracji rządowej i pomoże przewidzieć efekty proponowanych rozwiązań. Może to zapobiec tworzeniu regulacji negatywnie wpływających na warunki działania i rozwoju firm, szczególnie małych i mikroprzedsiębiorców.

12. Ustawa z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej

Art. 18

Zmiany w tym przepisie polegają na dostosowaniu jego treści do zmian w art. 20 ustawy o SDG w zakresie oznaczania towarów. Obowiązki tam zawarte powinny być egzekwowane przez wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej, co uzasadnia także wyposażenie go w uprawnienia kontrolne.

13. Ustawa z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych

Zmiany zaproponowane w cytowanej powyżej ustawie mają na celu dostosowanie zawartych w niej przepisów do rozwiązań przyjętych na gruncie ustawy o SDG. Zmiany te nie przeszkadzają w prawidłowym i skutecznym identyfikowaniu płatników w Kompleksowym Systemie Informatycznym Zakładu – KSI ZUS.

14. Ustawa z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze
Art. 496

W ust. 2 tego przepisu konieczne było dostosowanie terminologii do zmienionych zasad ewidencji przedsiębiorców, która nie ma już być obecnie ewidencją działalności gospodarczej prowadzoną przez gminy. Zgłoszenie do KRS jest dokonywane z urzędu zgodnie z art. 44 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 45 ust. 1 ustawy o KRS, a zatem należało wykreślić obowiązek złożenia wniosku o wpis informacji o wszczęciu postępowania naprawczego do KRS-u.

15. Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług
Art. 99

Zmiana w tym przepisie polegająca na dodaniu ust. 7 a-7b związana jest z wprowadzeniem możliwości zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę i polega na zwolnieniu go (z wyjątkami określonymi w ust. 1b) z obowiązku składania deklaracji za okresy rozliczeniowe objęte zawieszeniem. Nie ma potrzeby odrębnego zawiadamiania naczelnika urzędu skarbowego o zawieszeniu i o wznowieniu działalności, gdyż zawiadomienie takie jest dokonane w chwili zgłoszenia aktualizacyjnego w przedmiocie zawieszenia działalności, co przewidują przepisy ustawy o NIP.

Art. 114

Dodanie ust. 7a-7b w art. 99 oznacza konieczność uwzględnienia tych przepisów w treści art. 114 przez stosowne odwołanie.

16. Ustawa z dnia 2 lipca 2004 r. Przepisy wprowadzające ustawę o swobodzie działalności gospodarczej

Konieczność uchylecia art. 69 i 70 wynika z proponowanego wprowadzenia nowych rozwiązań, które mają zastąpić dotychczasowe przepisy o ewidencji działalności gospodarczej. Wobec tego należało uregulować wszelkie stany przejściowe związane z tą datą.

17. Ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych

Art. 69

Uzasadnieniem dla propozycji zmiany w przepisach ustawy jest m.in. charakter ubezpieczenia zdrowotnego, które chroni na wypadek zachorowania. Ryzyko ubezpieczeniowe może zajść w okresie zawieszenia działalności gospodarczej, a brak ubezpieczenia będzie powodował konieczność poniesienia kosztów udzielonych świadczeń opieki zdrowotnej, które niejednokrotnie mogą okazać się bardzo wysokie. Przewidywalność, którą zapewnia opłacanie składki na ubezpieczenie zdrowotne pozwala ochronić osoby, które zawiesiły działalność, od takich negatywnych konsekwencji. Powyższe ryzyko nie funkcjonuje w odniesieniu do ubezpieczeń społecznych. Świadczenia bowiem z ubezpieczenia emerytalnego lub rentowego realizowane są w dalszej perspektywie,

zaś ubezpieczenie chorobowe – przewidujące wyłącznie świadczenia pieniężne, np. na wypadek choroby, funkcjonuje niezależnie od ubezpieczenia zdrowotnego, zapewniającego świadczenia rzeczowe.

Niepobieranie składki na ubezpieczenie zdrowotne niekorzystnie wpłynęłoby na mechanizm ubezpieczenia zdrowotnego, które ze względu na swoją strukturę i rodzaj świadczeń (rzeczowych), przysługujących w razie zajścia ryzyka ubezpieczeniowego, powinno mieć charakter trwały. Przy większości świadczeń z ubezpieczeń społecznych istnieje tzw. okres wyczekania na świadczenia (okres pozostawania w ubezpieczeniu, który uprawnia do uzyskania świadczeń), co nie funkcjonuje w odniesieniu do ubezpieczenia zdrowotnego, gdzie świadczenia opieki zdrowotnej przysługują z chwilą powstania tytułu. W związku z tym, iż skutki niektórych chorób dostrzegalne są często po pewnym czasie, dowolne zawieszanie i odwieszanie działalności gospodarczej, np. dla uzyskania świadczeń opieki zdrowotnej, stanowiłoby istotne nadużycie.

Art. 108a-108c

Artykuły te dotyczą interpretacji przepisów z zakresu ubezpieczeń zdrowotnych. Zaproponowane rozwiązania mają charakter analogiczny do tych, które zaproponowano w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych, z tą istotną różnicą, że podmiotem właściwym do

wydawania wiążących interpretacji jest Prezes Narodowego Funduszu Zdrowia.

18. Przepisy przejściowe i końcowe (art. 18-25)

W art. 18 należało doprecyzować, że minister właściwy do spraw gospodarki będzie odpowiedzialny za zorganizowanie działania Centralnej Informacji o Działalności Gospodarczej.

W art. 19 ustanawia się zasadę, że wnioski o wpis do ewidencji złożone przed upływem 18 miesięcy od dnia ogłoszenia ustawy podlegają rozpatrzeniu w trybie i na zasadach określonych w dotychczasowych przepisach. Usuwa to ewentualne wątpliwości co do tego, które przepisy stosować.

Zgodnie z art. 20 po upływie 18 miesięcy od dnia ogłoszenia ustawy dane zawarte w ewidencji działalności gospodarczej stają się danymi ewidencji przedsiębiorców, o której mowa w ustawie z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników, płatników i przedsiębiorców. Przedsiębiorcy wpisani do ewidencji działalności gospodarczej stają się przedsiębiorcami wpisanymi do ewidencji przedsiębiorców.

Art. 21 ust. 1 stanowi, że przedsiębiorca jest zobowiązany uzupełnić dane w ewidencji w trybie zgłoszenia aktualizacyjnego przed upływem 24 miesięcy od dnia ogłoszenia ustawy. Przedmiotowe wnioski aktualizacyjne są zwolnione z opłat, o czym mowa w art. 22.

Przepis art. 23 projektu reguluje sytuację podatników, którzy przed zmianą przepisów dotyczących zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej korzystają z instytucji przerwy. Proponuje się, aby podatnicy ci zachowali prawo do przerwy na dotychczasowych zasadach, nie dłużej jednak niż do dnia, w którym upływa 21 miesięcy od dnia ogłoszenia ustawy, chyba że zawiadomią o zakończeniu przerwy przed upływem tego terminu.

W art. 24 wprowadzono regułę interpretacyjną, na mocy której użyte w obowiązujących przepisach określenie „ewidencja działalności gospodarczej” należy rozumieć jako „ewidencja przedsiębiorców” w

znaczeniu aktualnych przepisów. Ilekroć zatem w przepisach obowiązujących jest np. mowa o „wpisie do ewidencji działalności gospodarczej”, „zaświadczeniu z ewidencji działalności gospodarczej”, „decyzji o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej” należy to rozumieć odpowiednio jako „wpis do ewidencji przedsiębiorców”, „zaświadczenie z ewidencji przedsiębiorców” lub „decyzję o wpisie do ewidencji przedsiębiorców”.

W art. 25 wprowadzono dwa zasadnicze terminy wejścia w życie przepisów ustawy. Pierwszy ogólny – 30 dni od dnia ogłoszenia i drugi szczególny – po upływie 18 miesięcy od dnia ogłoszenia, dotyczący wszystkich tych przepisów, które wprowadzają ewidencję przedsiębiorców w miejsce ewidencji działalności gospodarczej, lub chociażby mają związek z tymi przepisami. To ostatnie dotyczy np. przepisów o zawieszeniu działalności gospodarczej. Przepisy te nie odnoszą się wprawdzie bezpośrednio do regulacji ewidencji przedsiębiorców, ale wielokrotnie odwołują się do „ewidencji przedsiębiorców”, a ta ma obowiązywać dopiero po upływie 18 miesięcy od dnia ogłoszenia.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

I. Cel wprowadzenia ustawy

Ustawa o swobodzie działalności gospodarczej funkcjonuje od sierpnia 2004 r. Obecnie, w trzecim roku funkcjonowania ustawy, przyszedł czas na dokonanie oceny i weryfikację jej postanowień z punktu widzenia znoszenia ograniczeń, z jakimi wciąż jeszcze spotyka się przedsiębiorca w swojej działalności. Przedłożony projekt ustawy zakłada wprowadzenie zmian w już istniejących przepisach, a także wprowadza nowe – korzystne dla przedsiębiorców rozwiązania (np. instytucję zawieszenia działalności gospodarczej).

Nowelizacja ustawy ma na celu dalsze poszerzenie zakresu swobody podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej przez przedsiębiorców,

liberalizację wymagań nakładanych na nich w związku z tą działalnością oraz dostosowanie tych wymagań do realiów życia gospodarczego. Cele te powinny być osiągnięte przez deregulację, czyli oczyszczenie ustaw z przepisów ograniczających swobodę działalności oraz przez stworzenie poprawnej regulacji odzwierciedlającej potrzeby obrotu gospodarczego.

Projektowana ustawa wprowadza znaczne ułatwienia w zakresie podejmowania działalności gospodarczej przez uproszczenie procedury rejestrowania działalności gospodarczej zgodnie z zasadą „jednego okienka”. Zmniejsza obciążenia administracyjne przedsiębiorców w tym zakresie oraz skraca czas związany z rejestracją działalności gospodarczej.

II. Konsultacje społeczne

Projekt nowelizacji ustawy w początkowym etapie prac był konsultowany z Polską Radą Biznesu, Business Center Club, Konfederacją Pracodawców Polskich, American Chamber of Commerce in Poland, Polską Konfederacją Pracodawców Prywatnych „Lewiatan”, Krajową Izbą Gospodarczą, Związkiem Rzemiosła Polskiego, Naczelną Radą Zrzeszeń Handlu i Usług, Stowarzyszeniem Menadżerów w Polsce, Izbą Przemysłowo-Handlową Inwestorów Zagranicznych w Polsce oraz Polsko-Niemiecką Izbą Przemysłowo-Handlową.

Wszystkie wersje projektu ustawy o zmianie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz o zmianie innych ustaw były na bieżąco udostępniane na stronach internetowych, najpierw Ministerstwa Gospodarki, a następnie Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz o zmianie innych ustaw wychodzi naprzeciw postulatowi organizacji przedsiębiorców, dotyczącemu przede wszystkim wprowadzenia instytucji zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej oraz doprecyzowania przepisów odnoszących się do kontroli przedsiębiorcy. Zdaniem Konfederacji Pracodawców Prywatnych „w projekcie zabrakło kluczowych zmian mających na celu dalsze poszerzanie wolności działalności gospodarczej. Wciąż 6 dziedzin działalności gospodarczej jest koncesjonowane, ok. 20

dziedzin działalności podlega regulacjom (ustawa pozostawia katalog otwarty), 31 rodzajów działalności jest objęte wymaganie uzyskania zezwolenia. W zdecydowanej większości krajów UE jedyną formą reglamentacji działalności gospodarczej jest koncesja. Zdaniem KPP istnieje możliwość zlikwidowania znacznej części obostrzeń w tej dziedzinie”.

W opinii Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych „Lewiatan” oraz Polskiej Rady Biznesu projektowana regulacja nie zajęła się „obszarem działalności tzw. regulowanej, w której wciąż istnieje nadmiar pozwoleń, licencji i zezwoleń. Należy dokonać przeglądu przepisów szczególnych z obszaru prawa gospodarczego, pod kątem znoszenia większości z nich, pod warunkiem że nie istnieje uzasadniona podstawa ich utrzymania, np. wymogi UE. Ustawa o SDG nie objęła bowiem swoim zakresem np. zezwoleń dopuszczających produkty czy towary do obrotu oraz zezwoleń i licencji uprawniających do wykonywania zawodu, gdyż wychodziło to poza zakres przedmiotowy ustawy”.

W ramach programu Better Regulation resort gospodarki będzie przeprowadzał analizy obszarów działalności gospodarczej pod kątem ograniczenia nałożonych na przedsiębiorców obowiązków administracyjnych i kosztów wynikających z przepisów prawa.

Na początku prac nad nowelizacją ustawy o SDG PKPP „Lewiatan” i PRB negatywnie oceniały propozycję całkowitej likwidacji ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez gminy. Zdaniem PKPP ustawa o SDG wprowadziła już bowiem systemowe rozwiązanie odnośnie do jednego okienka dla wszystkich przedsiębiorców, które miało wejść w życie dnia 1 stycznia 2007 r. Ustawa ta wprowadziła możliwość składania wniosku na jednym formularzu odpowiednio do ewidencji gminnej lub do KRS. Przewiduje również możliwość złożenia takiego wniosku w formie elektronicznej lub za pośrednictwem poczty (w drodze listu poleconego), a czas na zarejestrowanie, już od 2004 r., został skrócony odpowiednio w gminach (dla osób fizycznych) do 3 dni, w KRS (dla spółek prawa handlowego) do dni 14.

Należy podkreślić, że tylko PKPP/PRB opowiadały się za utrzymaniem ewidencji w gminach, jednak na kolejnych etapach prac nad projektem ustawy nie ponawiano tego wniosku.

Ewidencja ta jest klasycznym przykładem nakładania na obywatela (przedsiębiorcę) absolutnie zbędnych i kosztownych obciążeń administracyjnych. W obecnym stanie prawnym osoba fizyczna zamierzająca wykonywać działalność gospodarczą obowiązana jest dokonać „rejestracji” w gminie. Dopełnienie tej powinności nie wiąże się jednak z przyznaniem jakichkolwiek praw czy kontrolą wykonania obowiązków. Treść samego zgłoszenia nie jest w żaden sposób weryfikowana, organ ewidencyjny nie ma żadnych kompetencji poza przyjęciem wniosku, wpisaniem i wydaniem zaświadczenia o wpisie. Jedynym praktycznym efektem uzyskania wpisu w ewidencji jest możliwość dokonywania następnie przez przedsiębiorcę kolejnych zgłoszeń: REGON, NIP i ZUS oraz możliwość ubiegania się o koncesję, licencję albo wpis do rejestru działalności regulowanej.

Z samego faktu figurowania osoby fizycznej w ewidencji nie wynikają żadne konsekwencje. W szczególności nie wiadomo czy taka osoba faktycznie wykonuje działalność gospodarczą. Aktualnymi informacjami w tym zakresie dysponują natomiast urzędy skarbowe.

Do wersji będącej przedmiotem obrad Komitetu Rady Ministrów oraz Rady Ministrów żaden podmiot spoza administracji rządowej nie zgłosił uwag.

III. Podmioty, na które oddziałuje regulacja

Przepisy projektu ustawy wpływają bezpośrednio na przedsiębiorców, a w odniesieniu do czynności związanych z rozpoczęciem – rejestracją działalności gospodarczej, także na budżet państwa oraz jednostki samorządu terytorialnego (gminy).

Przedsiębiorcy zgodnie z obowiązującymi zasadami i przepisami prawnymi ponoszą koszty związane z dokonaniem wpisu do ewidencji działalności gospodarczej w wysokości 100 zł w przypadku zgłoszenia i 50 zł w

przypadku zmiany wpisu. Gminy mogą zwolnić przedsiębiorcę z wnoszenia ww. opłat.

Dzięki zmianie koncepcji rejestracja działalności gospodarczej będzie ułatwiona. Ponadto przedsiębiorcy zaoszczędzą czas związany z założeniem własnego przedsiębiorstwa. W tym celu udadzą się bowiem tylko do właściwego urzędu skarbowego. Ustawa zakłada likwidację ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez gminy. Zgłoszenie identyfikacyjne w zakresie wpisu do ewidencji przedsiębiorców w urzędzie skarbowym będzie zwolnione z opłat, zaś zgłoszenie aktualizacyjne będzie podlegało opłacie w wysokości 25 zł.

Przedsiębiorcy podlegający wpisowi do ewidencji będą mieli możliwość wyboru formy dokonania zgłoszenia identyfikacyjnego lub aktualizacyjnego. Będą mogli tego dokonać:

- za pomocą środków komunikacji elektronicznej,
- za pomocą formularza umieszczonego na stronie internetowej właściwego organu (formularz elektroniczny) na piśmie przesłanym przesyłką poleconą,
- na piśmie wniesionym osobiście i podpisanym w obecności upoważnionego pracownika.

Organ ewidencyjny będzie wydawał decyzję o nadaniu NIP i wpisie do ewidencji albo wpisie do ewidencji (jeżeli przedsiębiorca posiada już NIP) nie później niż w ciągu: 5 dni roboczych, jeżeli wniosek został złożony na piśmie albo 3 dni roboczych, jeżeli wniosek został złożony za pomocą środków komunikacji elektronicznej lub za pomocą formularza umieszczonego na stronie internetowej właściwego organu (formularz elektroniczny), od dnia otrzymania podpisanego, prawidłowo wypełnionego wniosku.

Centralna Informacja o Działalności Gospodarczej (CIDG) umożliwi na żądanie dostęp, za pomocą platformy ePUAP, do informacji o przedsiębiorcach – osobach fizycznych w skali całego kraju.

Projekt przewiduje także zmiany w odniesieniu do mikroprzedsiębiorców i małych przedsiębiorców w zakresie ograniczenia czasu trwania wszystkich

kontroli organu kontroli u przedsiębiorcy. Czas kontroli w jednym roku kalendarzowym nie będzie mógł przekraczać:

- w odniesieniu do mikroprzedsiębiorców – 12 dni roboczych (obecnie 4 tygodnie),
- w odniesieniu do małych przedsiębiorców – 16 dni roboczych (obecnie 4 tygodnie).

IV. Skutki wprowadzenia ustawy

1. Wpływ regulacji na dochody i wydatki sektora finansów publicznych (w tym budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego)

a) wpływ na koszty i dochody gmin związane z rejestracją działalności gospodarczej

Prowadzenie ewidencji działalności gospodarczej przez gminy jest zadaniem zleconym z zakresu administracji rządowej (art. 7a ust. 1 ustawy – Prawo działalności gospodarczej) i w związku z tym powoduje coroczne wydatki budżetowe. Z przeprowadzonych analiz obowiązujących przepisów wynika jednak, że nie ma potrzeby dalszego zlecenia tego zadania gminom, gdyż administracja rządowa w prowadzonych przez siebie rejestrach posiada wszystkie dane o przedsiębiorcach, znajdujące się w ewidencjach gminnych.

Oszczędności na kosztach

Prowadzenie rejestracji działalności gospodarczej w Polsce wiąże się z koniecznością ponoszenia przez gminę określonych kosztów, głównie związanych z zatrudnianiem pracowników, których zadaniem jest obsługa przedsiębiorców w tym zakresie.

Aktualne koszty ponoszone przez ogół gmin kształtują się następująco (dane szacunkowe):

Liczba gmin x średnia ilość etatów w 2004 r. potrzebna do obsługi ewidencji działalności gospodarczej x średnia płaca w organach

samorządowych w 2004 r. x 12 miesięcy = całkowity koszt ponoszony przez wszystkie gminy w Polsce w skali roku

$2478 \text{ gmin} \times 1,33 \text{ etat}^1 \times 2\,553 \text{ zł brutto} \times 12 \text{ m-cy} = 100\,968\,290 \text{ zł}.$

Ponadto gminy ponoszą różnego rodzaju koszty administracyjne tj. koszt wydrukowania odpowiednich formularzy, artykułów piśmiennych, papieru, oraz zużycia sprzętu komputerowego. Wielkość kosztów administracyjnych została oszacowana na kwotę 1 000 zł w skali roku na gminę.

$2478 \text{ gmin} \times 1000 \text{ zł} = 2\,478\,000 \text{ zł}.$

Łącznie oszczędności na kosztach ponoszonych przez gminy wyniosą:

$100\,968\,290 \text{ zł} + 2\,478\,000 \text{ zł} = 103\,446\,290 \text{ zł}.$

Zmniejszenie przychodów

Rejestracja działalności gospodarczej, ze względu na jej odpłatny charakter wiąże się z uzyskiwaniem przez każdą gminę określonych przychodów. Przychody gmin kształtują się następująco (szacunkowe dane):

1) liczba wniosków o wpis do ewidencji działalności gospodarczej w roku 2004 x liczba gmin x opłata za wpis do ewidencji (100 zł) = wielkość przychodu,

$138,81 \text{ wniosków o wpis} \times 2478 \text{ gmin} \times 100 \text{ zł}^2 = 34\,397\,118 \text{ zł}$

2) liczba wniosków o zmianę wpisu do ewidencji x liczba gmin x opłata za zmianę wpisu do ewidencji (50 zł) = całkowita wielkość przychodu (476 średnia ilość wniosków o zmianę wpisu) x 2478 gmin x 50 zł = 58 976 400 zł.

Opłaty za wpis lub zmianę wpisu w ewidencji stanowią przychód budżetu gminy.

Łącznie zmniejszenie przychodów gmin wyniesie:

¹ Dane zamieszczone w Ocenie Skutków Regulacji dotyczące ilości wniosków o wpis, zmianę i wykreślenie z ewidencji działalności gospodarczej oraz ilości pracowników zatrudnionych do obsługi ww. ewidencji pochodzą z przeprowadzonego przez CBOS „Badania stanu informatyzacji procesu ewidencjonowania działalności gospodarczej w urzędach gmin”

² W przypadku zmian we wpisie wysokość opłaty wynosi 50 zł, jednak gminy mogą zwolnić przedsiębiorców z opłat za wpis do ewidencji działalności gospodarczej, tak jest np. w Warszawie.

34 397 118 zł + 58 976 400 zł = 93 373 518 zł.

Per saldo dochód gmin wyniesie rocznie:

103 446 290 zł – 93 373 518 zł = 10 072 772 zł,

b) wpływ na budżet centralny

Koszty ponoszone przez budżet centralny

- koszty związane z dostosowaniem systemów informatycznych oraz przeniesieniem ewidencji przedsiębiorców do urzędów skarbowych.
- Zgodnie z szacunkami realizacja założeń zawartych w projekcie wymaga zatrudnienia w urzędach skarbowych 2000 pracowników, co wiąże się z kosztami płacowymi w wysokości 95 400 000 zł rocznie.
- Przeniesienie ewidencji przedsiębiorców do urzędów skarbowych wiązać się będzie z dodatkowymi inwestycjami w sprzęt komputerowy w wysokości 10 000 000 zł.
- Do kosztów tych należy dodać koszty administracyjne w wysokości co najmniej 2 500 000 zł.
- koszty związane z wdrożeniem rejestracji osób fizycznych w Krajowym Rejestrze Sądowym w wysokości 7 200 000 zł
- Łączne koszty wyniosą:
 $95\,400\,000\text{ zł} + 10\,000\,000\text{ zł} + 2\,500\,000\text{ zł} + 7\,200\,000\text{ zł} = 115\,100\,000\text{ zł}.$
- koszty związane z utworzeniem Centralnej Informacji o Działalności Gospodarczej

Utworzenie CIDG wymagać będzie budowy systemu (m.in. przeprowadzenie analizy, przygotowanie projektu, wytworzenie oprogramowania, testy), homologacji oraz zarządzania projektem (m.in. przygotowanie dokumentacji przetargowej, testy odbioru oraz recenzje). Całkowite nakłady na realizację ww. projektu wyniosą 31 836 398 zł.

W związku z przeniesieniem procesu rejestracji przedsiębiorcy z gmin do urzędów skarbowych komponent gminny zostanie wyeliminowany. Jednak w jego miejsce zostanie utworzony komponent komunikacyjny zapewniający wymianę danych między CIDG a sądami, organami koncesyjnymi, rejestrami działalności regulowanej i organami licencyjnymi. Nie przewiduje się zmiany wysokości nakładów z tego tytułu.

Wzrost dochodów

Szacuje się, że dochody uzyskane z opłat z tytułu dokonania zmian we wpisie do ewidencji przedsiębiorców będą wynosiły około 39 462 150 zł.

Wynik netto dla budżetu, związany z przeniesieniem ewidencji przedsiębiorców do urzędów skarbowych oraz rejestracją osób fizycznych w KRS (nie licząc amortyzacji sprzętu związanego z CIDG), wyniesie zatem:

$39\,462\,150\ \text{zł} - 115\,100\,000 = -75\,637\,850\ \text{zł}$.

W sumie skutek finansowy netto projektowanej regulacji dla sektora finansów publicznych wyniesie około:

$10\,072\,772\ \text{zł} + (-75\,637\,850\ \text{zł}) = -65\,565\,078\ \text{zł}$,

- c) koszty związane z wprowadzeniem instytucji zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej

Symulacje konsekwencji zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej wykazują, że jeżeli w przyszłości nie zwiększy się znacząco liczba osób korzystających z możliwości zawieszania działalności gospodarczej w porównaniu z sytuacją obecną, to wprowadzenie tej instytucji nie będzie miało wpływu na finanse systemu ubezpieczeń społecznych. Należy jednak podkreślić, że w przypadku osób często i długotrwale zawieszających działalność gospodarczą, sytuacja taka będzie miała wpływ na obniżenie poziomu ich świadczeń emerytalno-rentowych w przyszłości. Czyli, mówiąc wprost, przedsiębiorca nieopłacający składek nie będzie odkładać środków na swoją późniejszą emeryturę.

2. Wpływ regulacji na rynek pracy

Wejście ustawy w życie wpłynie na strukturę i liczbę osób zatrudnionych w jednostkach samorządu terytorialnego i administracji państwowej, których zadaniem jest wykonywanie czynności związanych z ewidencjonowaniem przedsiębiorców.

Zmiana koncepcji ewidencjonowania działalności gospodarczej spowoduje całkowitą likwidację ewidencji działalności gospodarczej w gminach.

Skrócenie czasu potrzebnego na założenie przedsiębiorstwa, bezpłatna rejestracja oraz umożliwienie przedsiębiorcom wcześniejszego o około 3 tygodnie rozpoczęcia działalności gospodarczej, powinno stanowić dodatkową zachętę do podejmowania działalności gospodarczej.

3. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Zmniejszenie uciążliwości kontroli oraz uelastycznienie norm dotyczących obowiązków przedsiębiorców może mieć wpływ na poprawę warunków konkurencyjności przedsiębiorców.

Projektowane zmiany upraszczają i znacznie skracają procedurę rozpoczęcia działalności gospodarczej. Wprowadzenie w ustawie o SDG instytucji zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej będzie miało pozytywny wpływ na rozwój przedsiębiorczości i warunki funkcjonowania przedsiębiorstw.

4. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów

Rozwiązania zawarte w ustawie powinny prowadzić do rozwoju przedsiębiorczości, a przez to pozytywnie wpływać na poprawę sytuacji i rozwój regionów.

V. Podmioty zainteresowane pracami nad projektem

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414) projekt nowelizującej ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej. Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem ustawy.

VI. Zgodność regulacji z prawem Unii Europejskiej

Przedmiotowy projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

07/27zb